ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 380

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΑΝΤ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 15 ΜΑΪΟΥ 1926

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερικοῦ, ἐτησία δραχ. 100
Ἐξωτερικοῦ 1 Λίρα Ἀγγλίας
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΠΑΡΑΚΑΛΕΙ ΤΟΝ ΣΑΡΛΩ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ Α·Ι·ΦΕΛ ΝΑ ΤΟΥ ΡΙΞΗ ΛΙΓΟ ΨΩΜΙ

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς διάσημον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως Νοομάντην καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλήρες φῶς εἰς ὅλα τα οἰκογενειακὰ μυστήρια. Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζάκι. Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος. Συνεννοησις δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράφατε: Νοομάντην, γραφεῖα «Σφαίρας» ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἑκάστην ἐπιστολήν.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης, καθίσταται γνωστὸν ὅτι δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁρισθὲν ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

Κ. ΚΑΡΦΟΠΟΥΛΟΝ, Λαμίαν: Εἰς τὴν πατρίδα σας θὰ μεταβῆτε. Τὸ χαρτί σας δὲν εἶναι δυνατὸν παρα νὰ τὸ λάβετε. Στρατιώτης θὰ πᾶτε ὅταν σᾶς καλέσουν. Θὰ κάμετε μιαν ἐργασίαν ἰδικήν σας, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως θ' ἀποτύχετε.

ΜΕΛΑΝ ΟΡΟΣ: Χαρακτὴρ ὑπερβολικὰ ἐπιπόλαιος καὶ στριφνός. Γάμον δὲν προβλέπω, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον. Εἰς τὴν ἐργασίαν σας θὰ προδεύσετε. Ἐν τῷ μεταξὺ θα δοκιμάσετε πολλὰς πικρίας καὶ πολλάκις θ' ἀγανακτήσετε, τέλει ὅμως θὰ ἐξέλθετε νικητής. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 32 ἔτη. Ἡ οἰκογένειά σας ὑποφέρει λόγῳ ἰδίως οἰκονομικῶν δυσχερειῶν. Πρέπει ταχεως νὰ λάβετε τὰ μέτρα σας.

ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΗΝ ΑΤΘΙΔΑ: Διαβλέπω δι' ἡμᾶς ἕνα μέλλον πλῆρες ἀπροόπτων θλιβερῶν καὶ μεγάλων οἰκογενειακῶν ἀνωμαλιῶν. Αἱ ἐλπίδες, τὰς ὁποίας ἐστηρίξατε εἰς τὸν μελαχροινὸν ἐκεινον κύριον, θὰ διάψευσθοῦν. Ἡ ζωή σας θὰ εἶναι ἕνας τραχὺς ἀγών. Αἱ ἡμέραι σας θὰ περνοῦν ἡ μία θλιβερωτέρα τῆς ἄλλης. Ἐπὶ τελους τί ἐκάματε καὶ ἡ τύχη σᾶς δεικνύει τόσην δυσμένειαν; Φροντίσατε νὰ ταξειδεύσετε. Τότε μόνον θ' ἀλλάξῃ ἡ τύχη σας, διότι ὅταν ταξειδεύσετε θέλετε συναντήσῃ ἄνθρωπον, ὁποῖος θὰ σᾶς σώσῃ. Ἡ ἐπιστολή σας εἶχε παραπέσει. Σᾶς ζητῶ συγνώμην.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ: Τὸ μέλλον σας οὐχὶ εὐτυχέστερον τῆς παρόντος. Μία κακοδαιμονία κυριαρχεῖ παντοτε τῆς ζωῆς σας. Οὐχ' ἧττον κατὰ τὸ 35ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας θὰ δοκιμάσετε μίαν μεγάλην εὐτυχίαν, ἡ ὁποία θὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ διὰ τὰ δεινὰ τοῦ παρελθόντος.

ΜΑΡΑΜΕΝΟΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙ, Σκῦρον: Εἰς τὸ Ναυτικὸν θὰ προοδεύσετε παρὰ πολύ. Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν δὲν θὰ λάβετε τίποτε. Χαρακτὴρ σας σταθερός, ὑψηλόφρων καὶ ρωμαντικός.

Δ. Γ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Ἱεροσόλυμα: Σᾶς ἔγραψα ἰδιαιτέρως δίδων τὰς καταλλήλους συμβουλάς.

ΡΟΔΟΔΑΦΝΗΝ, Ἀθήνας: Πολὺ κακὰ κάμετε ποὺ δὲν ἀποφασίζετε. Προσέξατε μήπως, ὅταν ἀποφασίσετε πλέον εἶναι ἀργά. Σᾶς συνιστῶ νὰ προσπαθήσετε νὰ ἔλθετε εἰς γάμον. Μόνον ὁ γάμος θὰ βελτιώσῃ τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς σας. Πραγματοποιήσατε τὸ πρῶτον συνοικέσιον.

ΑΓΝΗΝ ΦΙΛΛΥΡΑΝ: Βεβαίως ὅταν ἀρθοῦν τὰ ἐμπόδια θὰ πραγματοποιηθῇ ὁ γάμος. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι τίνι τρόπῳ θέλουν ἀρθῇ. Σεῖς αἰσθάνεσθε τὴν δύναμιν νὰ ἐκτοπίσετε τὰ ἐμπόδια αὐτά; Τότε τὰ πάντα θὰ βαδίσουν κατ' εὐχήν.

UNE AMIE, Ἀθήνας: Γάμον δὲν διαβλέπω. Ἀπειλεῖσθε ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν. Διὰ νὰ τὴν ἀποφύγετε ἀνάγκη νὰ τονώσετε τὸν ὀργανισμόν σας.

ΜΙΚΡΗΝ ΤΣΑΚΠΙΝΟΥΛΑΝ: Κανένα ἐκ τῶν δύο δὲν θὰ νυμφευθῆτε. Ἄλλος εἶναι τῆς τύχης σας. Τὴν κληρονομίαν θὰ τὴν λάβετε, ἀλλὰ κατόπιν πολλῶν μόχθων καὶ κόπων.

ΤΖΟ·Ι·Σ: Γάμος μὲ τὸν Γ. δὲν θὰ γίνῃ, ἀλλ' οὔτε ἄλλον τινὰ θὰ νυμφευθῆτε.

ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΠΟΥΛΙ: Γάμος γρήγορος καὶ εὐτυχής. Ὄνομα μέλλοντος συζύγου Γεώργιος. Θὰ ζήσετε ἐν ὅλῳ 52 ἔτη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ: Τὸ μέλλον σας ζοφερὸν ὡς νύκτα χειμῶνος. Τὸ ζώδιόν σας ἐντὸς πυκνοῦ νεφελώματος. Εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος μόνον ἀποτυχίας θὰ ἔχετε, καθὼς καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Σφαίρας» θ' ἀπαντήσω καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν δίδων καὶ κυρίων: Στρατιώτου 17ου Συντάγματος, Πεταλούδας τοῦ δάσους Μ. Κ., Κόκκινον γαρύφαλλον, Ξανθῆς πεταλούδας, Ἀνεμοστροβίλου, Ὑπαξιωματικοῦ Χωροφυλακῆς, Καίτης Μητσάκου, Ἰωάννου Α. Π., Ἐλβίρας, Δημοσθένους Ἀλεξίου.

Ἁγνὴν Φιλλύραν, ἐχρεώθητε δρχ 10. *Ἰδανικὴν ψυχήν*, δὲν ἔλαβον τίποτε.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Εἰς συναναστροφην. Ἐκεῖνος πρὸς μίαν γεροντοκόρην:

— Δεσποινίς, ἀπόψε ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου, πῶς σᾶς ἐζήτησα εἰς γάμον. Τί νὰ σημαίνῃ ἆρά γε αὐτὸ τὸ ὄνειρον;

— Σημαίνει πῶς εἶσθε περισσότερον ἔξυπνος ὅταν κοιμᾶσθε, παρὰ ὅταν εἶσθε ἔξυπνος.

Εἰς μίαν πόλιν ἐπαρχιακὴν καὶ ἐνώπιον ἀρχαίας Ἑνετικῆς οἰκοδομῆς:

Ὁ ἐπισκέπτης.— Ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ τὰς ἀρχαιότητας, αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν εἰς τὸ σπῆτι;

Ὁ ὑπηρέτης.— Ὄχι αὐτὴν τὴν στιγμήν. Αἱ... κυρίαι εἶναι ἔξω!

Ἕνας γνωστὸς ἰατρὸς στενοχωρεῖται φοβερὰ εἰς τὴν ἐξοχήν, ὅπου παραθερίζει:

— Ὤχ, ἀδελφέ, ἡ ἐξοχὴ και τὸ καλό της! Δὲν ξεύρει κανεὶς πῶς να σκοτώσῃ τὸν καιρόν του.

Καὶ ἕνας ὕπουλος συνάδελφός του:

— Δὲν τοῦ γράφεις καμμια συνταγή σου!

Συζυγικὸς διάλογος:

— Μὴν εἶσαι ἄδικος, καϋμένε. Ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ φυλάξω τὸ μυστικόν; Ὅ,τι μοῦ πῇς μπαίνει ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτί......

— Καὶ βγαίνει ἀμέσως ἀπὸ τὸ στόμα σου.

ΑΓΑΠΗΣ ΛΟΓΙΑ

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Μέσα στὸν ἱερὸ ναὸ τῆς ἀγάπης μας, ἐκεῖ μέσα ποὺ, ἐξαγνισμένοι καὶ οἱ δύο κάποτε, ἐκοινωνήσαμε τὰ ἄχραντα μυστήρια τοῦ θεοῦ τῆς ἐλπίδος, γονατίζω σήμερα μέσα στὸν ναὸ αὐτὸ καὶ ἀφίνω τὴν ψυχή μου νὰ μεταρσιωθῇ στὴν λειτουργία τοῦ πόνου. Ὤ, πόσο γλυκύτερο εἶναι νὰ πονῶ γιὰ ἐσένα παρὰ νὰ χαίρωμαι γιὰ ἄλλη. Μόνον γιὰ τὸν πόνο σου ζῶ σήμερα κι' ὅταν θὰ πεθάνω, θὰ πεθάνω πονεμένος γιὰ σένα. Γιὰ σένα τὰ πρῶτα μου δάκρυα, γιὰ σένα καὶ τὰ στερνά μου.

Εἶπα πὼς σὲ μισῶ, εἶπα κάποτε πὼς σὲ μισῶ περισσότερο ἀπὸ ὅτι σ' ἀγάπησα. Εἶπα κάποτε ὅτι ἡ φλογερὲς πνοὲς τῶν στεναγμῶν μου θὰ σοῦ σβύσουν τῆς λαμπάδες τοῦ γάμου. Εἶπα κάποτε πὼς θὰ μαζέψω τῆς πιὸ καλὲς μώβ βιολέττες γιὰ νὰ τῆς ρίξω στὸ μνῆμα σου. Εἶπα πὼς θὰ ἐπέθαινες ἐσὺ κ' ἐγὼ θὰ ζοῦσα, γιὰ νὰ κλάψω γιὰ σένα καὶ νὰ γελάσω μὲ τὴν λύπη ἐκείνων ποὺ σὲ ψευταγάπησαν. Κι' ὅλα ψεύματα, ψεύματα, ψεύματα. Ποτὲ δὲν σ' ἐμίσησα, γιατὶ πάντα σ' ἀγαποῦσα. Ὅλα, ὅλα μποροῦσα νὰ στὰ συγχωρήσω, γιατὶ δὲν ἀγαποῦσα παρὰ ἐσένα. Βλέπεις τὸ καϋμένο τὸ λουλουδάκι ποὺ ἀνθίζει κάτω στὴ ρίζα ἑνὸς μεγάλου δέντρου; Πάντα τὸ καϋμένο τὸ λουλουδάκι ἀγαπᾷ τὸ δέντρο, κι' ὅταν τὸ καλοκαῖρι τοῦ ρίχνει τὴ σκιά του κι' ὅταν τὸ φθινόπωρο τὸ σκεπάζει μὲ τὰ φύλλα του καὶ τὸ θάφτει. Εἶπα κάποτε τὸ φτωχὸ τὸ λουλουδάκι ὅτι μισεῖ τὸ δέντρο γιατὶ τὸ πνίγει, μὰ εἶπε ψεύματα. Κάποτε τὸ δέντρο ξεράθηκε καὶ μαράθηκε μαζῆ του καὶ τὸ λουλουδάκι. Τὸ φτωχὸ τὸ λουλουδάκι εἰμ' ἐγὼ καὶ σ' ἀγαπῶ πάντα καὶ τότε ποὺ μὲ δρόσιζες μὲ τὰ φιλιά σου καὶ τώρα ποὺ μὲ πεθαίνεις μὲ τὴν κακία σου,κακὸ κορίτσι.

Ὅλα ψεύματα καὶ μιὰ ἡ ἀλήθεια: Σ' ἀγαπῶ.

Ἂς ἔλθουν οἱ πονεμένοι ἄγγελοι νὰ μὲ συντροφεύσουν στὴν λειτουργία τοῦ πόνου.

ΕΣΠΕΡΟΣ

Melle X. *Σᾶς ἔγραψα. Συγχωρῆστε με τώρα ἂν σᾶς ἔκαμα κ' ἐπονέσατε. Ἴσως δὲν ἔπρεπε.*

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ο ΡΩΜΑΝΕΤΤΙ

Λῃστὴς λοιπὸν ἦτο αὐτὸς ὁ κύριος ἢ εὐγενὴς πυργοδεσπότης τοῦ Μεσαίωνος; Καλεῖ σκιτσογράφον γιὰ νὰ τοῦ κάμῃ τὸ σκίτσο, τοῦ σερβίρει λικὲρ μέσα σὲ κρυστάλλινα ποτήρια, τὰ ὁποῖα θὰ ἐζήλευεν ἴσως καὶ ἡ πλέον ντιστεγκὲ κοσμικὴ κυρία τοῦ Παρισιοῦ. Ὕστερά παίζει πόκερ, κερδίζει 400 φράγκα τοῦ σκιτσογράφου κι' ὅταν τὸ πόκερ ἐτελείωσε, ἐπιστρέφει τα χαμένα στὸν σκιτσογράφον ἐντὸς φακέλλου.

Δὲν ξεύρω ἂν πραγματι ὁ Ρωμανέττι ἦτο λῃστής. Τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι, ἡ Κορσική, ἡ ὁποία τὸν φιλοξενοῦσε εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἕνα πολὺ ὅπως πρέπει κύριον, ὁ ὁποῖος μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς δεῖγμα σὲ πολλοὺς ἄλλους κυρίους μὴ λῃστας.

Τὸ κατωτέρω ἀνέκδοτόν του μαρτυρεῖ περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ μου. Τὸ πῆρα ἀπὸ τὴν «Matin» τῶν Παρισίων, γιὰ ν' ἀποδείξω ὅτι ὅταν ἕνας εἶναι κύριος,δὲν παύει νὰ εἶναι κύριος κι' ὅταν γίνῃ λῃστής, ἀνεξαρτήτως τῶν ἀξιωμάτων τῆς ποινικῆς νομοθεσίας:

Ὁ Ρωμανέττι εἶχε πληγωθῆ. Ἔτσι, ὅπως ἦτο πληγωμένος, εὑρέθη μέσα εἰς μίαν χαράδραν καὶ ἐχώθη μέσα σὲ κάποιο θάμνον. Ὁ θάμνος ὅμως φιλοξενοῦσε καὶ κάποιον ἄλλον ὁμοιοπαθῆ του. Ἕνα σκῦλλον πληγωμένον. Οἴμωζε ἐκ τῶν πόνων ὁ λῃστής, ἔκλαιε καὶ ὁ σκύλλος ἀπὸ τοὺς πόνους. Ὁ Ρωμανέττι τὸν ἐπλησίασε. Διέκρινε τότε ὅτι ὁ σκύλλος εἶχε πληγωθῆ εἰς τὸ κεφάλι. Τὸ αἷμα ἔτρεχεν ἀπὸ τὴν πληγὴν καὶ ὁ σκύλλος, φυσικά, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀπέθνησκε. Δὲν χάνει καιρὸν ὁ λῃστής, κόβει ἕνα μέρος ἀπὸ τοὺς δικούς του ἐπιδέσμους, μὲ τοὺς ὁποίους μόνος εἶχεν ἐπιδέσει τα τραύματά του, καὶ δένει τὸ πληγωμένον κεφάλι τοῦ σκύλλου.

Ὅταν μετὰ μιὰ ὥρα τὸν συνέλαβον πάλιν καὶ τὸν ἀποτελείωσαν ἐκεῖ σ ὸ θάμνον καὶ ὕστερα τὸν ἐπῆραν γιὰ νὰ τὸν περάσουν ἀπὸ ὅλα τὰ κεντρικὰ μέρη τῆς Κορσικῆς, πίσω του, σὰν φίλος πιστός, ἀκολουθοῦσεν ὁ σκύλλος μὲ τὸ δεμένο κεφάλι.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Κάποτε μιὰ μέλισσα στὸ γόνατο δαγκάνει
τὸν ἔρωτα καὶ τὸν πληγώνει
μὲ μιὰ μικρὴ πληγή.

Κι' ἀπ' τὸ δάγκωμα αὐτὸ ὁ ἔρωτας πονάει...
Στὴ μάννα του κλαμμένος πάει.
νὰ γιάννῃ τὴν πληγή.

Μόλις τὸν εἶδε ἡ θεὰ ἡ Ἀφροδίτη λέει:
«Ντροπὴ στὸν ἔρωτα νὰ κλαίῃ
γιὰ τόση δα πληγή.

Τῆς μέλλισσας τὸ δάγκωμα ποὺ σοῦκανε τὸν πόνο
σοῦ ἄνοιξε αὐτήνε μόνο
τὴν τόση δα πληγή.

Μὰ ἂν μὲ τὸ βέλος σου αὐτὸ δύο καρδιὲς πληγώσῃς
τί πόνο σκέψου θὰ τοὺς δώσῃς
καὶ τί βαθειὰ πληγή».

ΜΑΡΙΟΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Μυροβόλον ἄνοιξιν, ἐχρεώθητε δραχ. 18 διὰ τὸ σήμερον δημοσιευόμενον ἰδιαίτερόν σας, *Δυστυχισμένον Β.*, στείλατέ του τὸν γραφικόν σας χαρακτῆρα μόνον καὶ ἐρωτήσατέ τον δι' ὅ,τι ζήτημα θέλετε, ἐσωκλείοντες δρχ. 10. Τίποτε ἄλλον δὲν χρειάζεται. *Στράτον*, ἡ δημοσίευσις τοῦ ποιήματός σας θὰ στοιχίσῃ δρχ. 19. Μόνον ἐπὶ πληρωμῇ δημοσιεύονται τώρα πλέον. *Εὐαγ. Λουκάτον*, ἡ «Σφαῖρα» σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν ἀφιέρωσιν. *Μ. Παπαπαναγιώτου*, συνδρομὴ πρὸς ἀνανέωσιν ἐλήφθη. *Εὐάγγ. Κωστάκην*, συνδρομὴν πρὸς ἐγγραφὴν ἐλήφθη.

Διάλογος φίλων:

— Πιστεύεις εἰς τὴν μετεμψύχωσιν.
— Ὄχι.
— Ἐγὼ πιστεύω.
— Καὶ τί ἤσουν πρίν;
— Ζῶον τετράποδον.
— Ἀπὸ πότε;
— Ἀπὸ τότε ποῦ σοῦ ἐδάνεισα τῆς τριάντα δραχμές.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ LID

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Πίστις τῶν δύο τούτων ἐκδηλοῦται κατ' ἀντίθετον τρόπον· ὁ Ἀλβανὸς καθησυχάζει· ὁ Ἄραψ ἐμπνέει διαρκῶς ἀνησυχίαν καὶ ὑποψίας. Ὁ εἷς κατακτᾷ διὰ τῆς εἰλικρινείας, καὶ ὁ ἄλλος διὰ τῆς πονηρίας.

Ἐκ τῶν ὀλιγίστων τούτων δύναται ἤδη νὰ καθορισθῇ ὅσον οἷόν ἐπαρκῶς ὁ ὁρίζων τῆς σκηνῆς, ἐφ' ἧς προώρισται νὰ διαδραματισθῇ μέχρι τέλους ἡ παροῦσα διήγησις.

Διότι, προκειμένου περὶ τοῦ Γιλδὶζ Κιόσκ, οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ πλειότερα, χωρὶς νὰ ἐκτραπῇ εἰς ὑπερβολάς. Οἱ μὴ εἰσελθόντες εἰς αὐτὸ δὲν τὸ βλέπουν τελείως, ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, οἱ δὲ ἐν αὐτῷ δὲν τὸ βλέπουν, ὡς ἐκ τοῦ φόβου· ὁ δὲ φόβος μάχεται ἀποτελεσματικώτερον καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀπόστασιν κατὰ τῆς ὁράσεως.

Τὸ Γιλδὶζ Κιόσκ εἶνε ὅπως ἡ Γῆ ὁρωμένη ἀπὸ τῆς Σελήνης διὰ τηλεσκοπίου· οἱ δυνάμενοι νὰ δώσουν περὶ αὐτῆς ἰδέαν τελειοτέραν καὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους της, θὰ ἦσαν βέβαια οἱ ἀστρονόμοι.

Τὸ αἷμα

Ἦτο ἑνδεκάτη ἑσπερινὴ ὥρα, ὁ δὲ Σουλτάνος ἐξηπλωμένος ἐπὶ χθαμαλῆς καὶ πλατείας ἕδρας πρὸ τῆς τραπέζης φεσούσης πάντοτε ἐνώπιον αὐτοῦ ἕνα σύρτην ἡμιάνοικτον, ἤκουσε τὸν ἔμπιστον γραμματέα του ἀναγινώσκοντα ἐν μεταφράσει περικοπὰς εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων.

Ὁ Σουλτάνος ἤκουεν, ὑπομειδιῶν εἰς ἑκάστην περίοδον τῶν ἀναγινωσκομένων δημοσιευμάτων, καὶ ἰδίᾳ ὁσάκις ἐκεῖνα ἐξεφράζοντο προσωπικῶς περὶ αὐτοῦ.

Ἀρκεῖ, Ἰτζέτ, εἶπε πρὸς τὸν ἀναγινώσκοντα γραμματέα, παρατηρῶν τὸ ἔναντι αὐτοῦ κρεμαστὸν ὡρολόγιον.

Ὁ Ἰτζὲτ πασσᾶς ἔπαυσε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ κλείσας τὰ φύλλα, ἠγέρθη ὡς δι' ἐλατηρίου.

— Ἡ Μεγαλειότης σας, Αὐθέντα ἐπιθυμεῖ ν' ἀποσυρθῇ;

— Ναί, ἀπήντησε, διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς, ὁ Μονάρχης.

Ταὐτοχρόνως δὲ διὰ τῆς χειρὸς ἔπιεσε κομβίον τι ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Αἴφνης εἷς θαλαμηπόλος ὑψηλὸς καὶ εὔσωμος ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς, προσπαθῶν ταὐτοχρόνως νὰ κομβώσῃ περὶ τὸν λαιμὸν τὴν στολήν του.

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ ὁ Σουλτάνος ἀνεπήδησεν ὄρθιος, ἐξήγαγεν ἀστραπιαίως ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ σύρτου πιστόλιον, καὶ διὰ ταχυτάτης κινήσεως τῆς χειρός του ἐσκόπευσε τὸν εἰσελθόντα θαλαμηπόλον.

Ὁ ἀτυχὴς οὗτος ἠννόησε τὴν τύχην του.

— Αὐθέντα! ἀνέκραξε καὶ ἔκαμψε τὰ γόνατα διὰ νὰ ριφθῇ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ δεσπότου τῆς ζωῆς του.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε.

Μία ἐκπυρσοκρότησις ἠκούσθη, καὶ ὁ θαλαμηπόλος κατέπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος, βληθεὶς ὑπὸ τῆς σφαίρας εἰς τὴν καρδίαν.

Ὁ Ἰτζέτ, ὠχρὸς ἀλλὰ καὶ μὲ προσποιημένην ἀπάθειον, ὡς ἐὰν ὅτι εἶδεν ἐκτελεσθὲν ἐνώπιόν του ἦτο φυσικώτατον, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ὁ Σουλτάνος ἐστράφη πρὸς αὐτόν.

— Τί κάθεσαι λοιπόν: ἀνέκραξεν ἐν ὀργῇ καὶ ταραχῇ. Δὲν εἶδες ὅτι αὐτὸς ἐμπῆκε μέσα χωρὶς νὰ εἶναι κουμβωμένος, καὶ ἐκινοῦσε τὰ χέρια του πρὸς τὸ στῆθος;

— Εἶδα, Αὐθέντα, ἐψιθύρισεν ὁ γραμματεὺς περίφοβος.

— Ἐπιθεώρησέ τον νὰ ἰδῇς τί ἔχει ἐκεῖ;

Ὁ Ἰτζὲτ ἐκινήθη νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ πτῶμα τοῦ θαλαμηπόλου.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν πλαγία θύρα τοῦ γραφείου ἠνοίχθη ἄνευ παραπετασμάτων, ὁ δὲ Ταχὴρ εἰσώρμησεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τριῶν Ἀλβανῶν.

— Τί ἔτρεξεν, Αὐθέντα, ἠρώτησεν ὁ γέρων Ἀλβανός, χωρὶς νὰ ὑποκλιθῇ ἐνώπιον τοῦ Μονάρχου του.

Ὁ Σουλάνος εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ταχὴρ ἀνέπνευσεν ἐξ ἀνακουφίσεως καὶ ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῆς ἕδρας του, τοποθετήσας τὸ πιστόλιον ἐντὸς τοῦ σύρτοτ τοῦ πρὸ αὐτοῦ γραφείου.

— Ἐκεῖ!... ἐκεῖ!... ἔκαμεν μὲ φωνὴν διακεκομμένην, δεικνύων τὸ πτῶμα τοῦ θαλαμηπόλου.

Ὁ Ταχὴρ ἐπροχώρησε καὶ ἔκυψεν ἄνωθεν τοῦ πτώματος.

— Πᾶ! ἔκαμεν ἔκπληκτος· ὁ Μωχάμετ μπέης!... Τί ἔκαμεν Αὐθέντα αὐτός;

— Εἶχε τὸ χέρι εἰς τὸ στῆθος, εἶπεν ὁ Σουλτάνος.

Ὁ Ταχὴρ ἡτοιμάσθη νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν ἀπελπιστικῶς, ἀλλὰ συνεκρατήθη· στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Ἰτζὲτ καὶ πρὸς τοὺς σωματοφύλακας, εἶπε πρὸς αὐτοὺς διὰ σταθερᾶς φωνῆς:

— Ἡ μεγαλειότης του ὁ Αὐθέντης, δὲν σᾶς θέλει πλέον τίποτε.

Ὁ Ἰτζέτ, χωρὶς νὰ περιμένῃ νέαν διαταγήν, ὑπεκλίθη ἐδαφιαίως καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς θύρας, ἐκ τῆς ὁποίας εἰσῆλθεν ὁ ἀτυχὴς θαλαμηπόλος, οἱ δὲ Ἀλβανοὶ σωματοφύλακες ἀπεσύρθησαν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκ τῆς ἑτέρας θύρας, δι' ἧς συνεκοινώνει τὸ γραφεῖον τοῦ Ἄνακτος μὲ τὸν θάλαμον τοῦ ἀρχηγοῦ των.

Ὅτε ὁ Ταχὴρ ἐβεβαιώθη ὅτι ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Σουλτάνου, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὥστε νὰ καλύψουν κάτωθεν καὶ τὸ ἄκρον τῆς λευκῆς καὶ μακρᾶς γενειάδος του.

— Σουλτάνε μου, εἶπεν ὁ γέρων μὲ τὴν ἁπλοϊκὴν ἔκφρασίν του, ἐσκότωσες μίαν φορὰν ἕνα ἄνθρωπον, ποὺ θὰ ἐσκοτωνώτανε ἑκατὸν φορὰς γιὰ σένα.

— Εἶχε βάλει τὸ χέρι εἰς τὸ στῆθός του, καὶ ἦτο ξεκούμβωτος, ἀπήντησεν ὁ Μονάρχης.

(*Ἀκολουθεῖ*)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ σύρτης ἔτριξεν ἀποσυρόμενος καὶ διὰ τῆς ἡμιανοιχθείσης θύρας προέκυψε μετὰ δυσπιστίας, ἐνῷ ὁ ὦμος εστήριξεν ὡς μοχλὸς ἔσωθεν τὸ θυρόφυλον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, κεφαλὴ γυναικὸς ἀπαισία μὲ κόμην ψαράν, ἀναμαλιασμένην, ὡς μεγάλη στρογγύλη ὀνάκανθα, μὲ ἕνα ὀφθαλμὸν πράσινον φωσφορίζοντα ἐν τῷ ἑσπερινῷ λυκόφωτι, τοῦ ἄλλου παρουσιάζοντος ἀποτρόπαιον λευκοκύανον βολβόν, μὲ μύτην ἀπότμητον ἐκ τοῦ ἄκρου καὶ ἔχουσαν δύο ὀπὰς ἀνοικτὰς ὡς ρώθωνας σκελετοῦ. Ἀναγνωρίσασα δὲ τὸν νεανίαν, ἐμειδίασε, καὶ τὸ μειδίαμα ἐπιμηκῦναν τὰς ρυτίδας τοῦ προσώπου της ἔδωκεν εἰς αὐτὸ φανταστικὴν ὄψιν βρυκόλακος μειδιῶντος καὶ τὸ κατέστησεν ἀποτρόπαιον. Ἔπειτα ἀνοίξασα ἐντελῶς τὴν θύραν, ἀφῆκε τοὺς δύο ἐπισκέπτας νὰ εἰσέλθωσι λέγουσα ἀπὸ τῆς γωνίας τῆς θύρας:

— Φοβοῦμαι, βλέπεις, μὴν ἔρθῃ κανένας... ξένος... καὶ μᾶς χαλάσῃ τὴν ἡσυχία... καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἄνοιξα παρὰ μόνον ἅμα ἐβεβαιώθηκα.

Ἀλλ' ὁ νεανίας εἰσερχόμενος τὴν ὤθησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος, ὡς διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ εἴπῃ πλείονα τοῦ δέοντος. Ἡ δὲ Μαριώρα ἡ ὁποία μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης κατείχετο ὑπὸ γλυκείας παρθενικῆς συγκινήσεως συνεχούσης τὴν φωνήν της, κατελήφθη ὑπὸ δυσαρέστου συναισθήματος, οὐχὶ ἀμίκτου δέους τινὸς ἀορίστου ὅταν εἶδε τὴν μέγαιραν ἐκείνην καὶ ἤκουσε τὴν φωνήν της. Εἰς τὴν δυσφορίαν δὲ ταύτην συνετέλεσε καὶ τὸ ὄνομα, ὅπερ ἔδωκεν εἰς ἑαυτὸν ὁ Ἀριστοτέλης, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἐννοῇ διατί τὴν δυσαρέστει τὸ ὄνομα ἐκεῖνο. Ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ κρύπτῃ τὸ ἀληθές του ὄνομα, ἀφοῦ ὁ γάμος θὰ ἐγίνετο κρυφά.

Εἰσῆλθον εἰς μικρὰν αὐλὴν πλακόστρωτον μὲ περίβολον ὑψηλόν, ἐπὶ τοῦ ὀξέως γείσου τοῦ ὁποίου διεκρίνοντο καρφωμένα μαῦρα θραύσματα φιαλῶν, καθιστῶντα αὐτὸν ἀνυπέρβατον. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς αὐλῆς, τὴν πρὸς τὸ βάθος, ἐφαίνετο μικρὸν μαγειρεῖον καὶ παρ' αὐτὸ πίθος διὰ νερὸν ἀπέναντι δὲ ἦσαν τρία δωμάτια, εἰς ἓν τῶν ὁποίων τοὺς ὡδήγησεν ὑποσκάζουσα ἡ μονόφθαλμος γραῖα.

Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἐπέχον θέσιν αἰθούσης, ἦτο ἀρκετὰ καθαρὸν μὲ μικρὸν κάτοπτρον, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον δύο ἀνθοδόχαι περιέχουσαι, ἀντὶ ἀνθέων διάφορα μικρὰ ἀντικείμενα, βελονοθήκας, κουβαρίστρας, κομβία, μίαν φωτογραφίαν τοῦ Βασιλέως, ἕνα πτερὸν πράσινον, ἓν στέμμα στρατιωτικοῦ πίλου, μίαν δεσμίδα παιγνιοχάρτων καὶ ἄλλα τοιοῦτα ἀνόμοια ἄσχετα ἀντικείμενα. Τρεῖς ἢ τέσσαρες φωτογραφίαι, μιᾶς γυναικὸς φερούσης φέσι καὶ κρινολῖνον καὶ δύο ἢ τριῶν ἀρειμανείων μὲ ἀερίους μύστακας καὶ ὀφθαλμούς, οὓς ἡ κακότεχνος φωτογραφία εἶχε κάμη ἀλλοιθώρους ἦσαν ἀνηρτημέναι ὑπὸ τὸ κάτοπτρον ἐντὸς πλαισίων. Τοὺς δὲ τοίχους ἐκόσμουν μεγάλαι τινες χρωμολιθογραφίαι, ἐξ ὧν μία παρίστα ὀδαλίσκην χαρεμίου, ἀνακεκλιμμένην ἐπὶ διβανίου γυμνὴν καὶ καπνίζουσαν ναργιλέ. Λυχνία κρεμασμένη ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, μὲ σπασμένον ἐπικάλυμμα, ἐφώτιζε πάντα ταῦτα μὲ φῶς ἄτονον. Ἓν τῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων ἐκρέματο μισόν, ἀποκεκομμένον ὡς διὰ μαχαίρας ἀπὸ τὸ μέσον, ἐπὶ δὲ τοῦ τραπεζίου τῆς μέσης ὑπῆρχε μικρὸν πινάκιον πλῆρες ἀποσιγάρων.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλίντρου μὲ προσκέφαλα, καὶ πλησίον αὐτοῦ ἡ νεᾶνις, μὲ συστολὴν δέους. Ἐνώπιον δὲ αὐτῶν ἐστάθη, ὡς χωλὴ γλαῦξ, τὸν χωλὸν πόδα στηρίζουσα ἐπὶ τοῦ ἄκρου αὐτοῦ καὶ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἰσχύου ἡ γραῖα διὰ νὰ κρατῆται ἐν ἰσορροπίᾳ καὶ ἀφοῦ παρετήρησεν εἰς τὸ φῶς τὴν Μαριώραν, εἶπε με μορφασμὸν εὐαρεσκείας, ἡμικλείουσα τὸν χαλασμένον ὀφθαλμόν της:

— Μπράβο, Λαχταράκη μου, μὰ τὸ Θεό! Ὡραῖο κομμάτι εἶναι ἡ ἀρραβωνιαστική σου! Θὰ σκάσουν ἡ δικές μου ἀπὸ τὴ ζήλεια των ὅταν θὰ τὴν δοῦν!

Καὶ ἐξελθοῦσα ἐπέστρεψε μετὰ μίαν στιγμὴν φέρουσα πήλινον πύραυνον μὲ ὀλίγους ἄνθρακας φλεγομένους, τὸν ὁποῖον ἔθηκε πρὸ τῶν δύο νέων, ἀνασκαλεύσασα τὴν μικρὰν ἀνθρακιὰν διὰ τῆς πυράγρας.

— Κρύο δὲν κάνει, εἶπεν, ἐγὼ τουρτουρίζω.

Καὶ ἡ Μαριώρα ἐτουρτούριζε οὐχὶ τόσον ἐκ τοῦ ψύχους, ὅσον ἐκ τοῦ ἀορίστου δέους καὶ τῆς συγκινήσεως τὰ ὁποῖα τὴν κατεῖχον. Ἐνῷ δὲ ἤθελε νὰ ἀπευθύνῃ ἐρωτήσεις τινὸς πρὸς τὸν Ἀριστοτέλην, δὲν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ.

— Καὶ δὲν ἐφάνη κανεὶς ἀπ' αὐτούς; ἠρώτησε τὴν γραῖαν ὁ Λαχταράκης.

— Θἄνε μισὴ ὥρα ποὔρθε ὁ κουμπάρος κἔφερε τὰ στέφανα καὶ τὰ κεριά... Ὅπου νἄνε θὰ φθάσοον μαζῆ μὲ τὸν παπᾶ.

—Καὶ δὲν τὰ φέρνεις τὰ στέφανα νὰ τὰ δοῦμε, εἶπεν ὁ Ἀριστοτέλης.

Ἡ γραῖα ἐξῆλθεν, ἀμέσως δὲ μὲ αὐτὴν ἐξῆλθε καὶ ὁ Λαχταράκης, εἰπὼν πρὸς τὴν νεάνιδα: «περίμενε μιὰ στιγμή.»

Καὶ ἐνῷ ἡ Μαριώρα, μὴ δυναμένη νὰ καταστείλῃ τὴν πιέζουσαν τὴν καρδίαν της βαρυθυμίαν, παρετήρει τὰ περὶ αὐτήν, τὰ ὁποῖα τῆς ἐφαίνοντο ἀπαίσια, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί, ἤκουσε τὸν Ἀριστοτέλην ὁμιλοῦντα, μὲ ψίθυρον ἀκατάληπτον ἐν τῇ αὐλῇ μετὰ τῆς μεγαίρας. Τί ἐσήμαινον τὰ κριφομιλήματα;

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιστρέψασα ἡ γραῖα μετὰ τοῦ Ἀριστοτέλη ἀπέθηκε τὰ στέφανα ἐπὶ τῆς μεσαίας τραπέζης, ἐκρούσθη δυνατὰ ἡ θύρα.

— Αὐτοὶ θἄναι, εἶπεν ἡ γραῖα, βαδίζουσα ὡς ὄρνιθα χωλή, διηυθύνθη εἰς τὴν αὔλειον θύραν.

Ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο σκυθρωπὸς καὶ ἀφηρημένος, ἔλαβε τὰ στέφανα καὶ τὰ ἔδειξε πρὸς τὴν Μαριώραν λέγων:

— Σαρέσουν, Μαριώρα μου;

Ἡ νεᾶνις τὰ ἔλαβε μετὰ λεπτότητος κι' ἐνῷ παρετήρει τοὺς φρίσσοντας χαρτίνους κροσσούς, ἡ χείρ της ἔτρεμεν. Ἆρά γε ἦσαν αἰωνοὶ εὐτυχίας ἢ δυστυχίας. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ἂν ἐγίνετο ὁ γάμος ὑπὸ περιστάσεις ἄλλας εἰς μέρος ἄλλο, ἄλλην συγκίνησιν γλυκύθυμον καὶ ἁγίαν θὰ ᾐσθάνετο ἡ Μαριώσα βλέπουσα τὰ στέφανα, τὸ ὁποῖα ἔμελλον νὰ πραγματοποιήσωσι τὰ παρθενικά της ὄνειρα.

(*Ἀκολουθεῖ*)

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

'Αρ. 12 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

— Θεοδότη, ὅ,τι μοῦ λὲς αὐτὴ τὴν στιγμὴ εἶναι φοβερό. Μοῦ καταγγέλλεις ὅτι ὁ 'Ακίλλας ἐπρόδωσε τὸν ἔρωτά μας, ἐλησμόνησε τὸν ἀρραβῶνα μας καὶ ἀπίστησε. Θεοδότη, ἀπὸ ποῦ τὰ ἔμαθες αὐτὰ ὅλα;

— Καὶ ὅμως ἰδοὺ ὅτι τὰ ἔμαθα. Στὸ σπίτι μας ἔγινε σήμερα λόγος γι' αὐτό. Μιλοῦσε ὁ πατέρας μου μὲ κάποιο στρατηγὸ φίλο του, κατηγοροῦσαν δὲ τὸν 'Ακίλλα διότι δὲν εἰδοποίησεν ἐγκαίρως τὸν βασιλέα διὰ τὴν περιφανῆ νικην τοῦ στρατοῦ του. 'Εν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τοὺς ναύτας κάποιου ἐμπορικοῦ πλοίου γίνεται γνωστὸν ὅτι ὁ 'Ακίλλας ἐνίκησε, ὅτι ὁ 'Ακίλλας ὑπέταξε καὶ πάλιν τὴν Σικελία, ὅτι ὁ 'Ακίλλας ....

— Τελείωνε λοιπόν.

— 'Ο 'Ακίλλας δὲν ἐπιστρέφει στὴν Κωνσταντινούπολιν διότι δὲν θέλει νὰ χωρισθῇ ἀπὸ μιὰ ὡραία αἰχμάλωτό του, τὴν Εἰρήνη, τὴν σύζυγο τοῦ Εὐφημίου.

— 'Εξηκολούθησε, Θεοδότη. Βλέπεις πλέον ὅτι εἶμαι ψύχραιμη.

— 'Η εἴδησις ποὺ ἔφεραν οἱ ναῦτες διεδόθη ἀμέσως σ' ὅλη τὴν πόλι, φυσικὰ δὲ δὲν ἄργησε νὰ τὴν μάθη καὶ ὁ βασιλεύς, γι' αὐτὸ κ' ἐθύμωσε. Αὐτὰ ὅλα τ' ἄκουσα ἀπὸ τον πατέρα μου κ' ἐσκέφθηκα ἀμέσως ὅτι εἶχα ὑποχρέωσιν νὰ σοῦ τὰ πῶ. Ἴσως τώρα μὲ ὅσα σοῦ εἶπα νὰ σὲ ἐπίκρανα, νὰ σοῦ κατέστρεψα τὴν εὐτυχία σου καὶ σοῦ διέλυσα τὰ ὡραῖα σου ὄνειρα. 'Αλλὰ προτιμότερο εἶναι νὰ εἶσαι δυστυχής, δυστυχὴς στὴν ἀλήθεια παρὰ νὰ θεωρῇς τὸν ἑαυτό σου εὐτυχισμένο μέσα σ' ἕνα ψεύτικο περιβάλλον. Σ' ἐλησμόνησε ὁ 'Ακίλλας; Λησμόνησέ τον κ' ἐσύ. Αὐτὴ τὴ συμβουλὴ θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ ποὺ ἐμεγάλωσα μαζῆ σου, ποὺ εἶχα τὰ ἴδια ὄνειρα μ' ἐσένα, ἐγὼ ποὺ σ' ἀγαπῶ ὄχι πλεον ὡς φίλη ἀλλὰ σὰν μιὰ καλὴ ἀδελφή.

'Η Θεοδότη, ἀφοῦ ἔπαυσε νὰ μιλᾷ, ἐπλησίασε στὴν Κασσιανή, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της, τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος της καὶ τὴν ἐφίλησε, ἐνῷ ἡ Κασσιανὴ μὲ κατισπαραγμένη τὴν ψυχή, ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο τῆς φίλης της καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Θεοδότη μου, ἐψιθύρισεν ἡ Κασσιανή, τώρα ἀρχίζει γιὰ μένα ἡ νύχτα ἡ ζοφερὴ καὶ ἡ ἀσέληνη.

Εἰρήνη ἡ μοναχὴ

'Ο ἐχθρὸς ἐνικήθη. 'Ο 'Ακίλλας διέταξε νὰ καταδιώξουν τὰ ἐχθρικὰ στρατεύματα, ἡ καταδίωξις ὅμως δὲν διήρκεσε πολύ. Οἱ ἄνδρες τοῦ 'Ακίλλα, κουρασμένοι ἀπὸ τὸ ταξειδι, ἀπὸ τὴν νυκτερινὴ πορεία καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴ μάχη, δὲν μπορεσαν νὰ βαδίσουν πολύ, κ' ἐγύρισαν πίσω στὸ στρατοπεδον.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης ἡμέρας ὁ διοικητὴς τοῦ ἀποσπάσματος ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ στὸν 'Ακίλλα γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ μιὰ πολὺ σπουδαία εἴδησιν.

— Στρατηγέ, εἶπε στὸν 'Ακίλλα ὁ διοικητὴς τοῦ ἀποσπάσματος, δὲν μπορέσαμε νὰ καταδιώξουμε περισσότερο τὸν ἐχθρό. Ὅταν γυρίζαμε ὅμως ἐπιάσαμε κάποια αἰχμάλωτο, μιὰ εὐγενικὴ δέσποινα ποὺ δὲν ἤθελε νὰ μᾶς πῇ τ' ὄνομά της.

— Εὐγενικὴ δέσποινα; Καὶ ποῦ εὑρίσκεται;

— Μιὰ ὥρα μακρυὰ ἀπὸ δῶ. Δὲν ἤθελα νὰ τὴν μεταφέρω στὸ στρατόπεδο ἀλλὰ τὴν ἐφυλάκισα μέσα σ' ἕνα σπίτι, τὸ ὁποῖον φρουροῦν οἱ καλλίτεροι στρατιῶται μας. 'Η γυναῖκα αὐτή, στρατηγέ μου, μὲ παρεκάλεσε νὰ παρουσιασθῶ μπροστά σας καὶ νὰ σᾶς ζητήσω γιὰ χάριν νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε. Σὲ σᾶς μόνον, ὅπως μοῦ εἶπε, θὰ πῇ τ' ὄνομά της.

'Ο 'Ακίλλας, περίεργος νὰ δῇ ποιὰ ἦταν ἡ εὐγενικὴ ἐκείνη δέσποινα ποὺ τὴν εἶχε συλλάβει αἰχμάλωτο ὁ στρατός του, ἐπήδησε στ' ἄλογό του, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς πλέον ἐμπίστους του σωματοφύλακας, ἔτρεξε στὸ σπίτι ἐκεῖνο ὅπου εἶχαν φυλακίσει τὴν αἰχμάλωτο καὶ διέταξε νὰ τὴν φέρουν μπροστά του.

— Εὐγενικὴ δέσποινα, τῆς εἶπε. Εἶμαι ὁ 'Ακίλλας ὁ στρατηγός.

— Κ' ἐγώ, ἀπήντησε μὲ τόλμη καὶ θάρρος ἐκείνη, εἶμαι ἡ Εἰρήνη, ἡ σύζυγος τοῦ Εὐφημίου.

— 'Η μοναχὴ Εἰρήνη; ἠρώτησε μὲ ἔκπληξιν ὁ 'Ακίλλας.

— 'Η μοναχὴ Εἰρήνη, στρατηγέ.

'Ο 'Ακίλλας τὴν παρεκάλεσε νὰ καθήσῃ, κατόπιν δέ, ἀφοῦ διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ φύγουν, τῆς εἶπε:

— Μ' ἐκαλέσατε νὰ ἔλθω καὶ ἦλθα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπήντησε ἐκείνη. Καὶ εὔχομαι νὰ εὑρεθῶ μιὰ μέρα σὲ πολὺ καλλίτερη θέσιν ἀπὸ τὴ σημερινὴ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἀνταποδώσω τὸ καλὸ ποὺ μοῦ ἐκάνατε. Καὶ τώρα, στρατηγέ, λησμονήσατε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι μιλεῖτε σὲ μιὰ αἰχμάλωτο, στὴν σύζυγο τοῦ στρατηγοῦ τοῦ ἐχθροῦ σας. Μὴ μὲ θεωρήσετε ἄλλο παρὰ σὰν μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ, τὴν ὁποίαν ἐχώρισαν διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, ποὺ ἐλάτρευσε καὶ λατρεύει. Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἡ ἀπελπισμένη, ἡ ἀνίσχυρη, ἡ ἀδύνατη γυναῖκα σᾶς ἐρωτᾷ: Τώρα ποὺ ἐνικήσατε τί θὰ κάνετε τὸν σύζυγό της;

— 'Ο Θεὸς γνωρίζει, δέσποινα. 'Ο Εὐφήμιος εἶναι γενναῖος καὶ ἀποφασιστικός. Ἂν σκοτωθῇ σὲ καμμιὰ ἄλλη μάχη βεβαίως δὲν θὰ φταίω ἐγὼ γι' αὐτό.

— Κι' ἂν δὲν σκοτωθῇ; Ἂν τὸν παραδώσουν αἰχμάλωτο στὰ χέρια σας;

— Τότε θὰ σεβασθῶ τὴν ζωή του.

— 'Εσύ, στρατηγέ;

— 'Εγώ, δέσποινα

('Ακολουθεῖ)

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

'Αριθ. 28 *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

Ἔξαφνα μέσα στὴ νεκρικὴ ἐκείνη σιωπὴ φωναὶ ἀλλόκοτοι ἠκούσθησαν κατω στὸ δρόμο, σὰν νὰ ἔβγαιναν ἀπὸ στόματα πληγωμένων

— Κάτω ὁ Κανάρης! Ζήτω ὁ Ὄθων!

— Τί τρέχει! ἠρώτησε σαστισμένη ἡ νοσοκόμος τὸν ἰατρόν.

— Κίνημα ἐναντίον τοῦ Κανάρη, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός Τὸ περίμενα αὐτό.

— Τέτοια ὥρα; 'Ακόμη δὲν ξημέρωσε καλὰ-καλά.

— Αὐτὸ μοῦ κάνει κ' ἐμένα ἐντύπωσιν.

Κ' ἔτρεξαν καὶ οἱ δύο στὸ μπαλκόνι τοῦ νοσοκομείου ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸν δρόμον ὅπου ἠκούοντο ἡ φωνές.

Κάτω ὁ δρόμος εἶχε γεμίσει ἀπὸ κόσμο, ὁ ὁποῖος περνοῦσε ζητωκραυγάζων ὑπὲρ τοῦ Ὄθωνος. Τόσος δὲ ἦτο ὁ ἐνθουσιασμὸς ὅλων ὥστε ὅλοι ἐφαίνοντο σὰν μεθυσμένοι. Κ' ἐπερνοῦσαν, περνοῦσαν ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Πολῖται, στρατιῶται, ἀστυφύλακες, νέοι, παιδιά, γέροι. 'Ενόμιζε κανεὶς ὅτι ὅλη ἡ 'Αθήνα εἶχε σηκωθῆ στὸ πόδι τὴν ὥραν ἐκείνην.

Οἱ φίλοι τοῦ Ὄθωνος ἐθριάμβευσαν. Κατώρθωσαν νὰ διοργανώσουν ἕνα συλλαλητήριον τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ λαὸς δὲν εἶχε ἰδέαν ἐξ ὅσων συνέβαινον μεταξὺ βασιλέως καὶ Κανάρη. Προφανῶς ὁ σκοπὸς τοῦ συλλαλητηρίου ἐκείνου ἦτο νὰ πτοηθῇ ὁ Κανάρης. Τοὐλάχιστον εἰς τοῦτο ἀπέβλεπον οἱ διοργανωταὶ τοῦ συλλαλητηρίου. Διαφορετικὰ ὅμως εἶχαν παρουσιάσει τὰ πράγματα εἰς τὸν λαόν. Εἶχαν διαδόσει δηλαδὴ ὅτι ὁ Κανάρης ἐμισοῦσε τὸν βασιλέα καὶ ὅτι ἤθελε νὰ τὸν ἐκθρονίσει. Ἦσαν βέβαιοι οἱ φίλοι τοῦ Ὄθωνος ὅτι ὁ λαὸς ἀγαποῦσε τὸν βασιλέα καὶ ὅτι κατ' οὐδένα λόγον θὰ ἔστεργεν εἰς τὴν ἐκθρόνισίν του. Καὶ οἱ περισσότεροι τῶν πληρεξουσίων τῆς 'Εθνοσυνελεύσεως ἦσαν ὑπὲρ τοῦ Ὄθωνος. Ἕνας λόγος περισσότερος διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ συλλαλητήριον.

Οἱ διαδηλωταὶ ἔτρεχαν τώρα πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Κανάρη. Τὸ κῦμα τοῦ πλήθους διαρκῶς ἐμεγάλωνε. Διαρκῶς καὶ νέοι διαδηλωταὶ κατέφθανον ἀπὸ τὰς διαφόρους ὁδοὺς καὶ παρόδους, ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τοῦ Ὄθωνος καὶ ζητοῦντες τὴν κεφαλὴν τοῦ Κανάρη ἐπὶ πίνακι.

Προητοίμαζε καὶ ὁ Κανάρης συλλαλητήριον, ὅταν ὅμως ἔμαθεν ὅτι ἔγινε διαδήλωσις ἐναντίον του καὶ ὑπὲρ τοῦ Ὄθωνος καὶ ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν διαδηλωτῶν ὑπερέβαινε καὶ αὐτὰς τὰς προσδοκίας τῶν φίλων τοῦ βασιλέως, ἐσκέφθη ὅτι τὸ καλλίτερον ποὺ εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ διατάξῃ τὴν ἀναστολὴν τοῦ ἰδικοῦ του συλλαλητηρίου, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν ἐμφύλιον σπαραγμόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο ἀναπόφευκτος ἐὰν συνηντῶντο αἱ δύο διαδηλώσεις.

'Η ὑπὲρ τοῦ βασιλέως διαδήλωσις ἔπρεπεν ὅμως πάσῃ θυσίᾳ νὰ διαλυθῇ πρὶν οἱ διαδηλωταὶ φθάσουν εἰς τὸ σπίτι του, ὁπότε ἤξευρεν ὁ Κανάρης τί τὸν ἐπερίμενε.

Διέταξε τότε νὰ καλέσουν τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ ἔδιδε τὰς δεούσας ὁδηγίας. Ἔλαβεν ὅμως τὴν καταπληκτικὴν ἀπάντησιν ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας καθὼς καὶ οἱ περισσότεροι ἀστυνόμοι εὑρίσκοντο ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὑπὲρ τοῦ Ὄθωνος διαδηλώσεως.

'Εξεμάνη τότε ὁ Κανάρης καὶ ἐφώναξε:

— Νὰ μοῦ τοὺς φέρετε δεμένους!

Κανεὶς ὅμως δὲν εὑρέθη πρόθυμος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγήν του. Τότε ὁ Κανάρης ἠσθάνθη τὸν ἑαυτόν του πληττόμενον εἰς τὰ καίρια. Εὑρέθη εἰς μιαν ἀπομόνωσιν, εἰς μίαν ἐγκατάλειψιν ἀπὸ τὰς πλέον φριτκτάς. Φίλους δὲν εἶχε πλέον, παρὰ τὸν Μέμο καὶ μερικοὺς ὁμοίους τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Μαρίας. Τι ἠμποροῦσαν ὅμως νὰ κάμουν αὐτοί;

Αἱ στιγμαὶ του διήρχοντο ἀγωνιώδεις.

'Εφαντάζετο τοὺς διαδηλωτὰς κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ τὸν κατελάμβανεν ἴλιγγος. Δὲν εὕρισκε πλέον ἄλλην διέξοδον ἀπὸ τὴν παραίτησιν. 'Εκάθησε τότε καὶ ἔγραψεν ἀμέσως τὸ ἔγγραφον τῆς παραιτήσεώς του, τὸ ὁποῖον θὰ ἔστελνε μὲ τὸν γραμματέα του εἰς τὸν βασιλέα. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φωνάξῃ τὸν γραμματέα του, ἠκούσθησαν κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι του αἱ κραυγαὶ τοῦ πλήθους:

— Κάτω ὁ Κανάρης! Ζήτω ὁ Ὄθων!

Τότε ἀπὸ τὴν ἐξώπορταν τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Κανάρη ἐξώρμησε κάποιος ἄνθρωπος μὲ μορφὴν παράφρονος.

— Κάτω ὁ Ὄθωνας, ἐφώναξε καὶ ἤρχισε νὰ πυροβολῇ ὡσὰν μαινόμενος κατὰ τοῦ πλήθους. Δύο πολῖται ἐπληγώθησαν καὶ ἔπεσαν κάτω. Βλασφημίαι καὶ κατάραι ἠκούσθησαν τότε ἐκ μέρους τῶν διαδηλωτῶν, συγχρόνως δὲ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ὥρμησε ἐναντίον τοῦ παράφρονος ἐκείνου, τὸν ἥρπασεν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸν ἔσυρεν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐξώπορταν, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε ὀχυρωθῆ.

— Θάνατος στὸ δολοφόνο! ὠρύετο τὸ πλῆθος.

Ἕνας στρατιωτικὸς ἔσυρε τότε τὸ ξίφος του καὶ ἀστραπιαίως ἐκατέφερε δυνατὰ κτυπήματα στὸ στῆθος τοῦ δολοφόνου, ὁ ὁποῖος ἔπεσε αἱμόφυρτος, σὲ λίγο δὲ ἐξέπνευσεν.

'Ο Μέμος, διότι αὐτὸς ἦτο ὁ πυροβολήσας κατὰ τοῦ πλήθους, εἶχε πληρώσει πολὺ ἀκριβὰ τὴν πρὸς τὸν Κανάρην ἀφοσίωσίν του. 'Η θεία δίκη τοῦ ἐπεφύλαξεν ὡς τιμωρίαν τὸν πλέον ἐξευτελιστικὸν θάνατον.

Οἱ διαδηλωταὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ φωνάζουν:

— Κάτω ὁ Κανάρης!

('Ακολουθεῖ)

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΤΥΜΠΑΝΟΝ

'Υπὸ R. ROZIN

Μετὰ τὸ γεῦμα ἀνήλθομεν εἰς τὴν γέφυραν. Εἴμεθα ἐκεῖ ἓξ ἢ ὀκτὼ ταξειδιῶται, σιωπηλοὶ ὅλοι, θαυμάζοντες τὴν φύσιν. Εἴχαμεν ὅλοι τὸ βλέμμα καρφωμένον πρὸς τὴν ἀπομακρυσμένην 'Αφρικήν, πρὸς τὴν ὁποίαν διηυθυνόμεθα. 'Ο πλοίαρχος, καθήμενος ἐν μέσῳ ἡμῶν, ἐκάπνιζε σιωπηλός. Σὲ λίγο ἐπανήρχισε τὴν διήγησίν του, τὴν ὁποίαν εἶχε διακόψει κατὰ τὸ δεῖπνον:

— 'Αλήθεια, ὁμολογῶ ὅτι ἐφοβήθηκα αὐτὲς τὴς ἡμέρες. Τὸ καράβι μου ἔμεινε ἐπὶ 6 ὥρες μέσα στὸ πέλαγος μὲ αὐτὴν τὴν ἀναθεματισμένην ὕφαλον καρφωμένην μέσα στὴν κοιλιά του. Εὐτυχῶς ποὺ ἐρυμουλκήθημεν τὴν νύκτα ἀπὸ ἕνα ἐγγλέζικο καρβουνιάρικο καράβι, ἄλλως θὰ εἴμεθα χαμένοι ὅλοι.

— Λέγετε, πλοίαρχε, διέκοψεν ἕνας ἡλιοκαμμένος ὑψηλόσωμος ταξειδιώτης, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε γνωρίσει τὸν κίνδυνον ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, λέγετε, πῶς ἐφοβήθητε; 'Εγὼ δὲν σᾶς πιστεύω· διότι ἀσφαλῶς, ἀπατᾶσθε ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως «φόβος» καὶ ἐπὶ τῶν συναισθημάτων, ἅτινα ἐδοκιμάσατε. Ἕνας γενναῖος ἄνθρωπος δὲν φοβᾶται ποτὲ τὸν κίνδυνον ποὺ βλέπει μὲ τὰ μάτια του. Συγκινεῖται, ταράσσεται, ἀγωνιᾷ, ἀλλ' ὁ καθ' αὐτὸ φόβος εἶνε ἄλλο πρᾶγμα, πολὺ σοβαρότερον ....

'Ο πλοίαρχος επανέλαβε γελῶν·— Λίγο προσέχω εἰς τοὺς ὁρισμούς σας, κύριε. 'Εγὼ εἶδα τὸν κίνδυνον καὶ ἐφοβήθηκα. Τίποτε ἄλλο δὲν ξέρω πέραν αὐτοῦ.

Τότε ὁ χαλκοκίτρινος ταξειδιώτης ἤρχισε νὰ λέγῃ μὲ φωνὴν βραδεῖαν:

— 'Ο φόβος (καὶ οἱ γενναιότεροι μποροῦν νὰ αἰσθανθοῦν φόβον) εἶνε κάτι τρομακτικόν, ἕνα ἀπαίσιον συναίσθημα, εἶνε κάτι ὡς νὰ ἐξατμίζεται ἡ ψυχή σου, ἕνας σπασμὸς δεινὸς τῆς σκέψεως καὶ τῆς καρδίας, ἡ ἀνάμνησις τοῦ ὁποίου ἐπαναφέρει φρικιασμοὺς καὶ ἀγωνίαν. 'Αλλὰ τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ φόβου δὲν καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον οὔτε πρὸ αἰφνιδίας προσβολῆς ἐχθροῦ, οὔτε πρὸ ἀναποφεύκτου θανάτου, οὔτε ἐνώπιον ὅλων τῶν γνωστῶν φάσεων τοῦ κινδύνου. Τὰ συναισθήματα αὐτὰ γεννῶνται εἰς τὸν ἄνθρωπον εἰς περιστάσεις ἀπροόπτους ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν μυστηριωδῶν ἐπιρροῶν καὶ πρὸ κινδύνων ἀορίστων. Π. χ. ἕνας ἄνθρωπος, ὅστις πιστεύει εἰς τοὺς βρυκόλακας καὶ ὅστις νομίζει ὅτι βλέπει ἕνα φάντασμα τὴν νύκτα, αἰσθάνεται πολὺ βαθύτερα τὸν φόβον, παρὰ ἕνας ὁ ὁποῖος ἀντιμετωπίζει ἕνα πραγματικὸν κίνδυνον.

«Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, ἐμάντευσα τὸν φόβον ἡμέρα μεσημέρι, πρὸ δέκα ὡς ἔγγιστα ἐτῶν. 'Ησθάνθην δὲ αὐτὸν μὲ ὅλην τὴν ἔκτασίν του τὸν παρελθόντα χειμῶνα, μίαν νύκτα σκοτεινὴν τοῦ Δεκεμβρίου. Καὶ ἐν τούτοις, ἐνῷ ἔχω μονομαχήσει δεκάκις, ἐνῷ ἔχω ἐγκαταλειφθῆ ἡμιθανὴς ἀπὸ ληστὰς ἄραβας, ἐνῷ ἔχω καταδικασθῆ νὰ κρεμασθῶ ὡς λιποτάκτης ἐν 'Αμερικῇ, ἐνῷ ἔχω ριφθῆ ἀπὸ ὑψηλὸν βράχον εἰς τὴν θάλασσαν ἐν Κίνᾳ, ἐν τούτοις ὁσάκις ἐπίστευσα ὅτι ἤμην χαμένος, ποτὲ δὲν ἐφοβήθην ὅσον ἐφοβήθην εἰς τὰς δύο αὐτὰς περιστάσεις.

«Νὰ τώρα καὶ ἡ ἀπόδειξις τῶν λεγομένων μου:

«Διηρχόμην τὰς μεγάλας ἀμμώδεις ἐκτάσεις πρὸς βορρᾶν τοῦ Καργλὰ ἐν 'Αφρικῇ. Φαντασθῆτε τὸν ὠκεανόν, τὸν μεγάλον ὠκεανόν, μεταβεβλημένον εἰς ἄμμον, μὲ κύματα πελώρια, ἀλλὰ ἀκίνητα ἐντελῶς. Εἶνε κίτρινα, ὑψηλὰ ὡσὰν βουνά, μὲ σχήματα παράξενα καὶ διάφορα τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

«'Επάνω εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτὴν θάλασσαν, τὴν ἀμίλητον καὶ ἀκίνητον θάλασσαν, ὁ ἀχόρταγος ἥλιος τῆς μεσημβρίας ρίπτει τὰς φλογερὰς του καὶ καθέτους ἀκτῖνας. Πρέπει ν' ἀναρριχᾶται κανεὶς ἀδιάκοπα εἰς τὰ βουνὰ αὐτὰ τῆς χρυσῆς στάκτης, νὰ τὰ κατεβαίνῃ, ν' ἀναρριχᾶται πάλιν καὶ νὰ τὰ ξανακαταβαίνῃ, χωρὶς οὔτε στιγμὴν ν' ἀναπαύεται κάτω ἀπὸ σκιάν. Τὰ ἄλογα πισωστρέφουν, βυθίζονται ἕως τὰ γόνατα καὶ γλυστροῦν ὅταν κατεβαίνουν τοὺς ἀμμώδεις ἐκείνους λόφους.

«Εἴμεθα δύο φίλοι, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ ὀκτὼ σπαχῆδες καὶ τέσσαρας καμήλους μὲ τοὺς ὁδηγούς των. Δὲν ὡμιλούσαμεν πλέον, καταβεβλημμένοι ἀπὸ τὴν θερμότητα, τὸν κόπον καὶ ξηραμένοι ἀπὸ τὴν δίψαν, ὅπως καὶ ἡ ἔρημος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβαδίζαμεν. Ἔξαφνα ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἄφησε μίαν κραυγήν· ὅλοι ἐσταματήσαμεν καὶ ἐμείναμεν ἀκίνητοι ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπροξένησεν ἕνα φαινόμενον ἀνεξήγητον, τὸ ὁποῖον εἶνε γνωστὸν εἰς τοὺς ταξειδιώτας τῆς ἐρήμου.

«Κάπου, πρὸ τῆς συνοδείας μας, εἰς ἀπόστασιν ἀπροσδιόριστον, ἕνα τύμπανον ἐκτυποῦσε, τὸ μυστηριῶδες τύμπανον τῶν ἀμμωδῶν ἐκτάσεων. 'Εκτυποῦσε καθαρά, ἄλλοτε ζωηρότερα. κάποτε ἐσταμάτα καὶ κατόπιν ἄρχιζε πάλιν τὸν φανταστικόν του σκοπόν.

«Οἱ Ἄραβες, ἔντρομοι. ἔβλεπαν ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶπεν εἰς τὴν γλῶσσάν των·

«'Ο θάνατος ἔρχεται κατεπάνω μας». Καὶ ἰδοὺ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ φίλος μου, ὁ ἀδελφός μου σχεδόν, ἔπιπτεν ἀπὸ τὸ ἄλογόν του μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.

Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο ὡρῶν, κατὰ τὰς ὁποίας εἰς μάτην ἐπροσπαθοῦσα νὰ τὸν σώσω, πάντοτε τὸ τύμπανον ἔστελλεν εἰς τ' αὐτιά μας τὸν μονότονον θόρυβόν του.

Ἐννοιωσα τὸν τρόμον νὰ διατρέχῃ τὸ σῶμά μου, τὸν ἀληθινὸν τρόμον, γονατισμένος πρὸ τοῦ ἀγαπημένου πτώματος, εἰς τὴν τρύπαν ἐκείνην, τὴν πυρπολουμένην ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἀνάμεσα εἰς τέσσαρα βουνὰ ἄμμου. 'Εν τούτοις ἡ ἄγνωστος ἠχὼ μᾶς ἔφερεν, εἰς ἀπόστασιν διακοσίων λευγῶν ἀπὸ Γαλλικὸν χωρίον, τὸν ταχὺν κτύπον τοῦ τυμπάνου.

'Εκείνην τὴν ἡμέραν ἐννόησα τί θὰ πῇ φόβος. Τὸν ἐγνώρισα ὅμως καλλίτερα μίαν ἄλλην φοράν...

'Ο Κυβερνήτης διέκοψε τὸν ὁμιλητήν.

— Συγγνώμην, κύριε, ἀλλὰ τί ἦτο αὐτὸ τὸ τύμπανον;

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε. Κανεὶς δὲν ἠξεύρει. Οὔτε ἀξιωματικοί, τοὺς ὁποίους συχνὰ ἐξαφνίζει ὁ παράξενος αὐτὸς θόρυβος, τὸν ὁποῖον ἀποδίδουν γενικῶς εἰς τὴν ἠχὼ τῆς ἐρήμου, ἡ ὁποία ἐξογκοῦται, διασχίζουσα τὰς ἀμμώδεις κοιλάδας, ὅπου ὁ ἄνεμος παρασύρει τὴν ἄμμον καὶ τὴν κτυπᾷ ἐπάνω εἰς τὰ ξηρὰ καὶ ἀτροφικὰ δενδρύλλια. Ἔχουν ἄλλως τε παρατηρήσει ὅτι τὸ φαινόμενον αὐτὸ παράγεται εἰς τὰς ἐκτάσεις ἐκείνας, ὅπου ὑπάρχουν μερικὰ δένδρα ξηρὰ ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ μὲ φύλλα ξηρὰ ὡσὰν περγαμηνάς.

Αὐτὸ τὸ τύμπανον λοιπὸν δὲν ἦτο παρὰ ἕνα εἶδος ἀκουστικῆς ἀπάτης. Αὐτὸ εἶνε ὅλον. 'Αλλὰ δὲν τὸ ἔμαθα αὐτὸ παρὰ βραδύτερον.

Διασκευὴ ΜΑΡΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΖΩΝΤΑΝΗ Ἡ ΠΕΘΑΜΕΝΗ;

Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα τῆς ἑσπέρας. 'Η αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ ἦτο ἕτοίμη διὰ τὸ δεῖπνον, τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη εἶχον τεθεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ λαμπτὴρ ἦτο ἀνημμένος καὶ αἱ χονδραὶ σχίζαι ἐσπινθηροβόλουν ἐν τῇ θερμάστρᾳ.

'Ο 'Ερρῖκος καθήμενος ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου πλησίον τοῦ πυρός, ἀνεγίγνωσκεν, ἢ μᾶλλον προσεπάθει νὰ πράξῃ τοῦτο. Εἰς ἑκάστην στιγμὴν ἔκαμνε κίνημα ἀνυπομονησίας παρατηρῶν τὸ ὡρολόγιόν του. Συχνάκις ἄφινε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐμονολόγει περιπατῶν νευρικῶς:

— Θὰ τῆς συνέβη ἐξάπινος κάτι σοβαρόν. Τὸ προαισθάνομαι... εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου!... Εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τοσον ἀργεῖ... Μήπως εἶναι ἀσθενής; Τὴν γνωρίζω, θὰ ἤρχετο καὶ ἐάν... Μήπως ἠμποδίσθη ὑπό τινος ἀπροσδοκήτου ἐπισκέψεως! ἀλλ' ἔχει τὸν τρόπον εὐγενῶς νὰ τὴν ἀποφύγῃ!...

Μαριάνα, ἐφώναξεν αἴφνης νευρικῶς.

'Η γραῖα ὑπηρετριά του παρουσιάσθη.

— Μαριάνα, τῆς εἶπε, συμβαίνει κάτι...Τὸ τραῖνον φθάνει εἰς τὰς 7 καὶ 10... 'Ο Γιάννης καθὼς συνειθίζει, ἀνεχώρησε διὰ νὰ τὴν παραλάβῃ ἐκ τοῦ σταθμοῦ μὲ τὴν ἅμαξαν... πλησιάζει ἐν τούτοις ὀγδόη καὶ ἡμίσεια καὶ κανεὶς δὲν ἐφάνη... Πηγαίνω εἰς συνάντησίν των.

'Η Μαριάννα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κουζίναν. 'Ο δὲ 'Ερρῖκος εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἔλαβε τὸ ἐπανωφόριόν του, τὸν πῖλον του καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅταν αἴφνης ἡ θύρα τοῦ διαδρόμου ἤνοιξεν ἀθορύβως.

— Λουῖζα, ἦλθες ἐπὶ τέλους φιλτάτη μου, εἶπε, πρὸς τὴν ἀναμενομένην μετὰ τόσης ἀνυπομονησίας κυρίαν, σφίγγων αὐτὴν συγχρόνως θερμῶς εἰς τὴν ἀγκάλην του. Δὲν σὲ ἤκουσα, ὅταν ἤρχεσο... ἡ ἅμαξα δὲν ἔκαμε κανένα θόρυβον... Δὲν ἐκτύπησες τὴν πόρτα;.. Τὸ κιγκλίδωμα τοῦ κήπου ἦτο λοιπὸν ἀνοικτόν;...

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἐκείνη μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην.

— 'Η Μαριάννα ἔπρεπε νὰ προσέχῃ καὶ νὰ μὴ ἀφίνῃ τοιουτοτρόπως τὸ σπῆτι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κακοποιῶν.

Τὴν ὡδήγησεν εἰς τὴν φωτεινὴν καὶ δροσερὴν αἴθουσαν τοῦ φαγητοῦ. 'Αφήρεσεν ἀπ' αὐτῆς τὸ ἐπανωφόριον, τὴν γοῦναν καὶ τὸ καπέλλο.

— Πόσον εἶσαι ὠχρά!... Κρυώνεις; τὴν ἠρώτησεν ἀνήσυχος.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἐκείνη μὲ ἓν μόλις αἰσθητὸν χαμόγελον.

— Διατί ἐβράδυνες φιλτάτη μου; ἤμην τρελλὸς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ σοῦ συμβῇ τι... 'Εβράδυνε λοιπὸν τὸ τραῖνον πολύ;...

— Πολύ, ἀπεκρίθη ἐκείνη ὡς μακρυνὴ ἠχώ.

— Τέλος πάντων εἶσαι ἐδῶ... Πᾶμε νὰ φᾶμε... Πεινᾶς ὀλίγον; Δὲν εἶνε ἔτσι;

'Η Λουῖζα ἔκαμε σημεῖον διὰ τῆς κεφαλῆς της, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ ὄχι.

— Πόσον ὀλίγον μοῦ ὁμιλεῖς ἀπόψε!... Σὺ ἡ τόσον ζωηρὰ καὶ τόσον γελαστὴ ἄλλοτε... Τί ἔχεις; Μήπως σοῦ ἔκαμα τίποτε χωρὶς νὰ τὸ θέλω;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ Λουῖζα μὲ μίαν βαθεῖαν ἐκδήλωσιν πόνου.

— Ὄχι...πάντοτε ὄχι!... Ἔχεις κάτι...Κύτταξέ με! Μίλησέ μου!

Τὸ πρόσωπον τῆς Λουΐζας ἦτο ὠχρόν. Τὸ στόμα της, παγωμενον ἀναμφιβόλως ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἦτο ἡμιανοιγμένον καὶ ἄφηνε νὰ φαίνωνται οἱ ὡραῖοι ὀδόντες της. 'Ο 'Ερρῖκος τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὴν ἠσπάσθη μετὰ στοργῆς. Το πρόσωπόν της ἔμεινε ἀπαθὲς καὶ ψυχρὸν εἰς τὸν ἐναγκαλισμόν του.

— Πόσον εἶσαι ψυχρά! Λουῖζα, εἶσαι ἀσθενής. Μὴ μένῃς ἐδῶ. Πήγαινε εἰς τὸ δωμάτιόν σου νὰ κατακληθῇς καὶ ὁ Γιάννης ἐν τῷ μεταξὺ θὰ εἴπῃ τῆς Μαριάννας νὰ σοῦ κάμῃ ἕνα ζωμόν. 'Εγὼ πηγαίνω μόνος νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἰατρὸν νὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ἰδῇ.

***

Ἀφῆκε τὴν Λουῖζαν μόνην καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου. Αἴφνης μία ἅμαξα ἐσταμάτησεν εἰς τὸ κιγκλίδωμα τοῦ κήπου.

Παρατηρεῖ. Ἦτο ὁ Γιάννης, ὅστις μὲ ὄψιν τεταραγμένην κατήρχετο τῆς ἁμάξης.

— Πῶς;... Τί συμβαίνει;

— 'Εγὼ εἶμαι, κύριε... Ἕνα φοβερὸν δυστύχημα εἰς τὸν σταθμόν!... Ἕνα ἔκτακτον τραῖνον συνέτριψε τὸ ἐρχόμενον τραῖνον τῶν Παρισίων... Θάνατοι.... καὶ τραυματίαι..... Τρέχουν πανταχοῦ ζητοῦντες βοήθειαν.

'Ο 'Ερρῖκος δὲν ἤκουσε πλεον τίποτε. 'Επανῆλθε πυρέσσων εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ φαγητοῦ, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὴν σύζυγόν του. 'Η Λουῖζα δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ. Τὴν ἐζήτησε πανταχοῦ, τὴν ἐφώναξε. Τίποτε.

Τὸ αἷμα ἐβόμβει εἰς τὰ ὦτά του.

— Εὑρίσκομαι ἐν ὀνείρῳ; ἐμονολόγει. Ἦτο πλάνη φαντασίας, ὅ,τι εἶδον;... Ἦτο προάγγελος παραδόξου φαινομένου;.. Δὲν πιστεύω ἐν τούτοις να κοιμῶμαι... Τότε θὰ εἶμαι τρελλός!

Διέσχισε τὸ μικρὸν πάρκον καὶ τὴν περιτετειχισμένην δενδροστοιχίαν. Οὐδεὶς εὑρίσκετο ἐκεῖ. 'Η σελήνη ἔρριπτε πανταχοῦ τὰς ὠχρὰς της ἀκτίνας σὰν τὸ φῶς τοῦ θανάτου. 'Ο παγερὸς ἄνεμος ἐδίωκε τὰς περὶ τὰ ἄστρα μελανὰς καὶ ταχείας νεφέλας.

Αἴφνης, εἰς τον ὑπὸ τῆς σελήνης φωτιζόμενον ὠχροπράσινον τοῖχον, ὁ 'Ερρῖκος εἶδε μίαν σκιάν, μόλις ἀντιληπτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἕνα καπνόν, ὅστις εἶχε τὴν μορφὴν γυναικὸς καὶ ἥτις ἔτρεχε τόσον ταχέως, ὅσον καὶ τὰ νέφη τοῦ οὐρανοῦ. 'Εζήτησε ματαίως νὰ συλλάβῃ τὴν σκιὰν αὐτήν... Μία νεκρικὴ σιγὴ ἐβασίλευε πανταχοῦ. Ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ εἶδε μακρὰν πρὸς τὸν σταθμὸν νὰ τρέχωσι μὲ φῶτα καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε στεναγμοὺς πικρῶν παραπόνων, εἰς τοὺς ὁποίους διεκρίνετο ἡ φωνὴ τῆς ἀγαπητῆς του Λουΐζας. 'Αντελήφθη τότε ὅτι δὲν εἶχε πλέον Λουΐζαν, ἀλλ' ὅτι εἶχεν ἐναγκαλισθῆ τὴν σκιάν της... Ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καταληφθεὶς ὑπὸ πυρετοῦ καὶ ἀπελπισίας. Τὴν ἑπομένην, ὅταν ἐξηγέρθη, ἐνῷ ἀπὸ τὴν μίαν θύραν τοῦ πύργου ἔμπαζαν ἕνα πτῶμα, τὸν νεκρὸν τῆς Λουΐζας, ἀπὸ τὴν ἄλλην ἔβγαζαν μίαν σκιάν... ἕνα τρελλόν.

ANDRÈ DIEDONNÈ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

'Ο δάσκαλος (εἰς τὰς ἐξετάσεις).—Πές μου εἰς τί χρησιμεύουν τὰ μουσεῖα;

'Ο μαθητής.— Διὰ να φυλάττωμεν εἰς αὐτὰ τὰ ἀγάλματα.

'Ο δάσκαλος.— Καὶ εἰς τί χρησιμεύουν τὰ ἀγάλματα.

'Ο μαθητής.—......

'Ο δάσκαλος. (Αὐστηρῶς)·— Τὸ εἴπαμε τόσες φορές· γιὰ νὰ ἔρχωνται οἱ ξένοι νὰ τὰ θαυμάζουν.

— Κυρία μου, ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω τὰ τελευταῖα μου ποιήματα;

— Ἀφοῦ εἶναι τὰ τελευταῖα εὐχαρίστως.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΙ, ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΑΥΤΟ

Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ

ΟΙ ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΟΙ

Μερικοὶ στενοκέφαλοι ἀπεπειράθησαν ν' ἀντιδράσουν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει τὸ Δημοψήφισμα αὐτό. Λέγουν ὅτι ὁ θεσμὸς τοῦ Πολιτικοῦ γάμου εἶναι ἀντιθρησκευτικός. Ἀλλὰ ἡ γκρίνια τῶν ἀνδρογύνων δὲν εἶναι ἀντιθρησκευτική; Τοὐλάχιστον μὲ τὴν καθιέρωσιν τοῦ θεσμοῦ τοῦ Πολιτικοῦ γάμου τὰ ἀνδρόγυνα δὲν θὰ γκρινιάζουν. Καὶ δὲν θὰ γκρινιάζουν διότι θὰ αἰσθάνωνται ὅτι ἡ ἐλευθερία εἶναι δική τους. Πῆτε μου τώρα σᾶς παρακαλῶ: Ὑπάρχει χριστιανικώτερον καὶ ἠθικώτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν; Τότε γιατὶ γαυριοῦν οἱ στενοκέφαλοι; Ἀλλὰ μήπως ξεύρουν καὶ αὐτοί; Μισοῦν κάθε τι τὸ νεωτεριστικὸν καὶ τὸ πολεμοῦν χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνωνται τὴν σημασίαν του. Ἔτσι ἤρχισαν νὰ πολεμοῦν τώρα κ' ἐμένα ποὺ ἐσήκωσα ψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν ἀνδρογύνων. Εὔχομαι νὰ μὴ νικήσουν οἱ ἐχθροί μας γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνυπάνδρων κοριτσιῶν καὶ ἐν γένει τῆς κοινωνίας.

ΓΝΩΜΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΓΑΜΟΝ

(*Μέχρις 25 λέξεων δωρεάν. Αἱ ἐπὶ πλέον λέξεις πρὸς 50 λεπτὰ ἡ μία*).

Μὲ τὸν Πολιτικὸ γάμο θὰ σωθοῦμε, νομίζω, ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ ἀπὸ τὸ δέσιμο τῶν νεονύμφων καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλες τοῦ γάμου δεισιδαιμονίες ποὺ μὲ τὸν χορὸ τοῦ Ἠσαΐα ἔχουν πέρασιν, ἀλλὰ στὸ συμβολαιογραφεῖο ὄχι. Ζήτω λοιπὸν ὁ Πολιτικὸς γάμος.

Ἰω. Μακαριάδης

Ἂν ἐφηρμόζετο ὁ θεσμὸς τοῦ Πολιτικοῦ γάμου δὲν θὰ ὑπῆρχαν τόσες καὶ τόσες νὰ γυρνοῦν στοὺς δρόμους, χωρὶς νὰ ἀντιλαμβάνωνται ποῦ πᾶνε οὔτε ποιὰ χέρια τῆς παρασέρνουν. Διότι θὰ εἶχον ἐλεύθερη τὴν γνώμην των, τὴν εἰλικρίνειαν, τὴν ἐκλογή, καὶ τόσα ἄλλα. Αὐτὰ ὅλα θὰ τ' ἀποκτοῦσαν μὲ τὸν Πολιτικὸν γάμο, διότι τότε δὲν θὰ ἔβλεπαν ἀπέναντί τους σὰν βουνὸ ἀπέραντο πεθερικά, προῖκα κ.τ.λ. Alba Koen

Εἴθε ὁ θεσμὸς τοῦ Πολιτικοῦ γάμου νὰ ἐφηρμόζετο καὶ εἰς τὴν πατρίδα μας ὅπως εἰς ὅλα τὰ προοδευμένα κράτη.

Ὁ γάμος, οὐσιαστικῶς εἶναι ἡ ἕνωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς πρὸς ἀναπαραγωγὴν τοῦ εἴδους. Ἡ τοιαύτη ἕνωσις ἔχουσα βασιν της τὴν ἀμοιβαίαν τῶν ἀτόμων ἕλξιν, στηρίζεται κυρίως εἰς ψυχολογικοὺς λόγους, ἀδιάφορον ἂν θὰ ὑπάρξῃ κατὰ τὴν ἕνωσιν ἱερεὺς ἢ πολιτικὸς ὑπάλληλος. Τώρα ὅμως κατὰ τὸν εἰκοστὸν τοῦ πολιτισμοῦ αἰῶνα, οὐδεὶς γάμος γίνεται μὲ τὸν φυσικὸν σκοπὸν τῆς ἀναπαραγωγῆς, ἀλλὰ γίνονται μὲ τὸν ἱερώτερον τρόπον, αἱ αἰσχρότεραι συμβάσεις, καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς ἐκκλησίας διενεργεῖται ἡ ἀηδεστέρα σωματεμπορία. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἂς ἀφεθῇ ὁ κόσμος ἐλεύθερος νὰ κανονίζῃ μόνος του τὰς σχέσεις του. *Σ. Π. Ἄρης*

Ὁ Πολιτικὸς γάμος λύει ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα προβλήματα τῆς κοινωνίας μας. Ὁ Πολιτικὸς γάμος εἶνε ὁ τάφος τῶν πενθερῶν. *Σπῦρος Ροβάνης*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐκλέγω ἐκ τοῦ πίνακος τῶν δίδων τὴν δίδα *Ἐσμεράλδαν*, Κόρινθος, καὶ παρακαλῶ αὐτὴν νὰ ζητήσῃ ἐπιστολὴν ἀπὸ p. r. Κορίνθου. *Νῖκος Θεμελῆς.*

— Δι' αὐτὰς ποὺ ζητοῦν πληροφορίας δι' ἐμέ: Εἶμαι 25 ἐτῶν, διευθυντὴς γραφείου καὶ μένω εἰς Ἀθήνας. Αἱ ἐνδιαφερόμεναι ἂς γράψουν χαρακτηριστικὰ καὶ λεπτομερείας. Διεύθυνσίς μου εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» θυρὶς 4. *Νέος Συρκοὺφ*

— ***Εὐάγ. Λουκᾶτον*, ὅποιος κυνηγᾷ πολλοὺς λαγοὺς δὲν πιάνει κανένα.**

Καίτη Καψάνη

— Αὐτὸ τὸ «Μαρικάκι μου», μυρίζει κατεργαριά, κ. Λουκᾶτε. Ἂς σταματήσουμε ὡς ἐδῶ, ἀφοῦ ἡμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε ποτέ. *Μ. Χιώτη*

— ***Κ. Μίσσιον*. δυστυχῶς ἀποφεύγω τοὺς στρατιωτικοὺς ἐξ ἰδιοσυγκρασίας.** *Μ. Χιώτη*

— *Ν. Ξ.* P. r. Καλλιθέαν, ἐκθέσατέ μου καὶ τὰ ἄλλα ποὺ ἔχετε καὶ τότε συναντώμεθα. Σᾶς συγχαίρω διὰ τὸν ὀρθολογισμόν σας. Μαζῆ θὰ συνεννοηθοῦμαι τελείως.

Μαρίκα Χ.

Λίνα Καβαλλιέρι, Ἀθῆναι, ἔχων καὶ ἐγὼ τὰς αὐτὰς μὲ ὑμᾶς ἰδέας περὶ Πολιτικοῦ γάμου, ζητῶ τὴν γνωριμίαν σας: Γράψατε χαρακτηριστικὰ καὶ ἡλικίαν σας.

Χρῆστος Θεοδωρακόπουλος Θεσ)νίκη

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

5 δραχ. κάθε δήλωσις

(*Ἀπὸ τὸν πίνακα αὐτὸν οἱ νέοι θὰ διαλέξουν τὰς Νύμφας τοῦ πολιτικοῦ γάμου. Φροντίσατε νὰ τῆς γνωρίσετε*).

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μερόπη Βλασταράκη, Χανιά.
Καίτη Καψάνη, Ἀθῆναι.
Ἀγλαΐα Νικα, Πειραιεύς.
Εἰρήνη Δρανδάκη, Ἀθῆναι.
Μαρία Χιώτη, Ἀθῆναι.
Ἐσμεράλδα, Κόρινθος.
Πουπέ, Ἀθῆναι.
Λίνα Καβαλλιέρι, Ἀθῆναι.
Πόπη Ἰατροῦ, Ἀθῆναι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΣ

Λολό.

ΤΡΙΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀντιγόνη Παπαδάκη.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Πικραμένη προσφυγοπούλα.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

5 δραχ. κάθε δήλωσις

(*Ἀπὸ τὸν πίνακα αὐτὸν τὰ κορίτσια θὰ διαλέξουν τὸν γαμβρὸν τοῦ πολιτικοῦ γάμου*).

ΠΡΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μάριος, Ἀθῆναι,
Μαρῖνος Σταθόπουλος, Καλάμαι.
Μῆτσος Διοσκουρίδης, Πύλος.
Νέος Συρκοὺφ, Ἀθῆναι.
Ἀγόρι, Καλάμαι.
Ἱππότης τῶν Πατρῶν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΣ

Γ. Μ. Χαραμῆς.
Ἀπηλπισμένο ἀγόρι, Θεσσαλονίκη.
Σπυρίδων Μπόθος, Θεσσαλονίκη.
Χιονοσκεπὴς Ὄλυμπος.
Νέμος Μανδέβ.
Ζουντέξ.
Νικ. Θεμελῆς, Πάτραι.
Κωνστ. Παναγιώτου, Ἀθῆναι.
Θεοφάνης Ραυτόπουλος, Πάτραι.
Παναγιώτης Γιαννούσης, Ν. Φάληρον.
Ἀθ. Σύμπας, Ἀθῆναι.

ΤΡΙΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Αὐρήλιος Π., Ναπολέων Β'. Allines, Χρ. Θεοδωρακόπουλος, Μαγευμένος νέος, Ἄγνωστος Ὁδοιπόρος, Νῖκος Ροδάνθης, Κρήτη, Ἰωάν. Τσιάλης, Καρδούλα χωρὶς ταῖρι.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Inconnu, Ἀθήνας.
Μαγευμένος, Λάρισσα.
Τσὰν Τσὼν Λίν, Πειραιεύς.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΗΛΩΣΕΩΣ

Κόψατέ το καὶ στείλατέ το στὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» συνοδευόμενον μὲ 5 δραχ.

Ἐγκρίνω πληρέστατα τὸν θεσμὸν τοῦ πολιτικοῦ γάμου καὶ θέλω νὰ λάβω μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα.

Ὑπογραφὴ ἢ ψευδώνυμον

Ὠρβουὰρ τώρα γιὰ τὸ προσεχές.

Ἡ Δὶς Νόρα

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΥ

Περιπετειῶδες καὶ καταπληκτικὸν ἀνάγνωσμα

ΤΑ ΝΑΥΛΑ

Τὰ εἰσιτήρια ὅλων τῶν σιδηροδρόμων ἀκρίβιναν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀτμοπλοίων δὲν πῆγαν πίσω. Τώρα τὸ ταξεῖδι ἀπὸ δῶ ὡς στὴν Κηφισσιὰ στοιχίζει ὅσον ἄλλοτε ἐστοίχιζε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ στὴν Μασσαλία.

Συμπολίτης, ἀφοῦ ἔψαλλε τὸν Φιλιππικὸν στὰς διαφόρους συγκοινωνιακὰς ἑταιρίας, ἀπεκοιμήθη καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου του ὠνειρεύθη ὅτι ἀπέθανε καὶ ὅτι ἡ ψυχή του διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ εἰς τὸν Ἅδην. Ὁ Πορθμεὺς ὅμως ἐζήτησε ἕνα πενταχοσάρικο διὰ νὰ τὸν περάσῃ εἰς τὴν αἰωνιότητα.

— Δὲν κάνει λιγώτερο; ἐρώτησεν ὁ ταξειδιώτης.

— Δὲν κάνει, ἀπήντησεν ὁ Πορθμεύς. Δὲν ξέρεις ὅτι τὰ ναῦλα ἀκρίβιναν;

— Τότε γύρισέ με πίσω.

— Γιὰ νὰ σὲ γυρίσω πίσω θὰ μοῦ δώσῃς ἕνα χιλιάρικο!

Ὁ δυστυχὴς συμπολίτης ἀγανάκτησε τόσον ὥστε ἔδωκε μιὰ σφαλιάρα στὸν Πορθμέα.

Κ' ὕστερα... ἐξύπνησε.

ΤΟ ΠΟΔΙ

Κάτω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον «Πάγκειον», μέσα σ' ἕνα ὑπογάκι, ὑπάρχει ἕνα κορίτσι χωρὶς χέρια ποὺ κεντᾷ καὶ γράφει μὲ τὸ πόδι του. Ἡ εἴσοδος ἔχει ὡρισθῆ εἰς δύο δραχμὰς καὶ ὁ κόσμος τρέχει νὰ δῇ τὸ κορίτσι ποὺ θαυματουργεῖ μὲ τὸ πόδι.

Φαντασθῆτε τώρα τὰν δεσποινίδα αὐτὴ νὰ γράφῃ στὸν ἐκλεκτόν της ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν μὲ τὸ... πόδι.

Ἐκεῖνος θὰ τῆς ἀπαντήσῃ:

«Ἀγαπητὴ δεσποινίς, ἔλαβον τὴν περιπόθητον ἐπιστολήν, ἣν ἔγραψε τὸ ἀβρό σας... πόδι...»

Κατόπιν δέ, ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ πάρῃ θάρρος, θὰ τὴν ἐπισκεφθῇ μιὰ μέρα σπίτι της διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της τὸ... πόδι τῆς θυγατρός των.

Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ θέαμα συγκεντρώνει ἀρκετὸ κοσμάκι καὶ ἡ ἔξυπνος δεσποινὶς βάζει στὸ... πόδι πολλοὺς ἀφελεῖς.

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΩΡΙΚΟΣ

Ἐρρῖκος ὁ Δ' ἐπῆγε μιὰ μέρα σὲ κυνῆγι καὶ ἀπομακρυνθεὶς τῆς ἀκολουθίας του, συνήντησεν ἕνα χωρικὸν ποῦ ἐκάθητο εἰς τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου στὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; τὸν ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς.

— Περιμένω νὰ δῶ ποῦ θὰ περάσῃ ὁ Μεγαλειότατος.

— Ἂν θέλῃς ἀνέβα στὴ ράχι τοῦ ἀλόγου μου καὶ θὰ σὲ πάω στὸ μέρος ὅπου θὰ μπορέσῃς νὰ ἰδῇς τὸν βασιλέα.

Ὁ χωρικὸς ἀνεβαίνει, στὸ δρόμο δὲ ἐρωτᾷ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μπορέσῃ νὰ διακρίνῃ τὸν βασιλέα.

— Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κυττάξῃς ἐκεῖνον ποὺ θὰ φορῇ τὸ καπέλλο του τὴν στιγμὴ ποὺ ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ εἶνε ἀσκεπεῖς.

Ὁ Ἐρρῖκος φθάνει στοὺς συντρόφους του, ὅλοι δὲ οἱ μεγιστᾶνες ἔρχονται νὰ τὸν χαιρετήσουν.

— Λοιπόν, ἐρωτᾷ τὸν χωρικὸν ὁ Ἐρρῖκος, ποιὸς εἶνε ὁ βασιλεύς;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, κύριε, ἢ σεῖς εἶσθε ἢ ἐγώ, γιατὶ μονάχα ἐμεῖς οἱ δυὸ ἔχουμε τὸ καπέλο στὸ κεφάλι μας. Π. ΝΑΛΕΟΣ.

Σοβαρὰ συζήτησις:

— Ὥστε φρονεῖς ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες δέρνουν τῆς γυναῖκες των, ἄλλος λίγο, ἄλλος πολύ;

— Βεβαιότατα!

— Λοιπὸν ἐγὼ σὲ βεβαιῶ ὅτι ποτὲ δὲν μοῦ ἦλθε στὸ νοῦ μου νὰ δείρω τὴν 'δική μου.

— Εἶναι λοιπὸν ἄγγελος τῆς ἀγαθότητος ἡ κυρία σου;

— Ἀ! μπᾶ! Ἔχει γρόνθους πειὸ δυνατοὺς ἀπὸ τοὺς 'δικούς μου.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

(50 λεπτὰ ἡ λέξις)

Νέα 20 ἐτῶν, ὀρφανή, μὲ ἠθικὰς ἀρχάς, ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπικοινωνήσῃ πνευματικῶς μὲ νέους μορφωμένους καλῶς ἀποκατεστημένους ἐν Ἀμερικῇ. Γράψατε: Μ. Α. Κ. p. r. Ἀθῆναι.

— Νέλλην, στεροῦμαι εἰδήσεών σας. Ἀνυπομονῶ πολύ. Γιατὶ τόση ἀδιαφορία; Πλούταρχος.

— Νέος εὔπορος, μορφωμένος, 24 ἐτῶν, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδα ἔχουσαν τὰ ἴδια προσόντα καὶ ἡλικίαν 18-19 ἐτῶν, σκοπὸς γάμος. Γράψατε: Ψαροποῦλι, p. r. Λίμνη Εὐβοίας.

— Κορίτσια ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀριθμῶ 20 Μαΐους ὅποια ἔχει ἄλλους τόσους ἢ καὶ λιγότερους ἂς γράψῃ εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν: Πέτρον Κ. Νικολάου, p. r. ἐνταῦθα. Σκοπὸς φιλία καὶ ὅτι ἐπακολουθήσῃ.

— Νέος σοβαρὸς καὶ μορφωμένος μόλις 20 ἐτῶν αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας ἐχούσας τὰ αὐτὰ προσόντα. Γράψατε ἀπὸ παντοῦ, ἀποκλείονται προσφυγοποῦλες. Νῖκον Θ. Βασιλείου p. r. Πειραιᾶ.

— Ἀγοράζω μεταχειρισμένα βιβλία, ἰδίως πολὺ παλαιὰ μυθιστορήματα εἰς καλὴν τιμήν. Γράψατε: Φωκίωνα, Γραφεῖα «Σφαίρας».

— Νέος, μόλις 20 Μαΐων, μὲ μιὰ καλὴ καρδιά, ὅπου δύναται εὐκόλως νὰ τὴν ἀπολαύσῃ κάθε καλὸ κορίτσι, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας 18-20 ἐτῶν. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε: Μυροβόλον ἄνοιξιν, p. r. Νιάουσσαν, Μακεδονίας.

—Ἀρρώστησα. Ματαίως σὲ ζητοῦσα κι' ἐσταματοῦσα στὰ χείλη τ' ὄνομα..... Σκληρές, ἀπελπιστικὲς στιγμές. Ἄλλοτε κάποια ἐλπὶς παρηγοροῦσε. Τώρα; Τί λές; Σηκώθηκα ν' ἀνακουφισθῶ γράφοντας. Γιατὶ δεν ἔγραψες; Αἱ ὑποσχέσεις; Μὴ προσέχεις μόνον κοντά. Κάπου μακρύτερα δυνατώτερος παλμὸς κτυπᾷ γιὰ σένα. Οἱ καλλίτεροι φίλοι δὲν βρίσκονται αὐτοῦ, ὅσο..... Οἱ ἀφωσιωμένοι ἔρχονται ἀπὸ μακρυὰ κι' ἀφανέρωτοι παραστέκουν δίπλα σου... Περιμένω.

Κρυφὴ Ἀγάπη

ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ
«Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΥ»

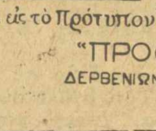

ΥΠΟ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΙΣΣΑΝΟΥ
Πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικὰ Βιβλιοπωλεῖα
καὶ εἰς τὸ Πρότυπον Ἐκδοτικὸν Γραφεῖον
«ΠΡΟΟΔΟΣ»
ΔΕΡΒΕΝΙΩΝ 45α ΑΘΗΝΑΙ
ἀντὶ δρχ. 40.-

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ· ΓΙΑ ΤΑ ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΙΚΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Τὸ γ— —δ – τὸ γ— —δ—χ—ρι

Λύσεις, συνοδευόμεναι ὑπὸ μονοδράχμων, γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» μέχρι τῆς 26 Μαΐου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 29ης Μαΐου.

Οἱ ἐσωκλείοντες περισσότερα μονόδραχμα λαμβάνουν περισσοτέρους κλήρους κατὰ τὴν ἐκκύβευσιν πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Πρῶτον βραβεῖον ἕνα σερβίτσιο μανικιούρ.
Δεύτερον, ἕνα ψαλιδάκι γιὰ τὰ νύχια.
Τρίτον, ἕνα κουτὶ πούδρα.
Τέταρτον, μία φιάλη ἀρώματος.
Πέμπτον, Τρίμηνος συνδρομὴ «Σφαίρας»

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Πρῶτον βραβεῖον, μία γραβάτα μεταξωτὴ
Δεύτερον, ἕνα κουτὶ ποῦρα.
Τρίτον, πέντε πακέττα σιγαρέττα.
Τέταρτον, ἕνα μπαστοῦνι
Πέμπτον, δραχμὰς 15 εἰς μετρητά.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡ. 377 ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

(Ὅποιος ἀγαπᾷ παιδεύει)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Λύσεις ὀρθὰς ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας ἔστειλαν οἱ ἑξῆς:

Νίπη Γαβριήλ, Μαρῖνος Νικολάου, *Εὐσταθία Δούκα*, (κλ. 4), Γεώρ. Ἀβδάλης, Σῖμος Σιγάλας, (κλ. 2), Ν. Καρτεράκης, Σόλων Ἀμβράζης, *Μύρων Κατσίμπας*, (κλ. 3), Ἀνδρέας Ξανθός, (κλ. 4), Λέλα Πενταράκη, Κυπριανὸς Παναγιώτου, Κ. Β. Νικολάου, Δ. Α. Μῆτσος, (κλ. 5), Μιχ. Γραβάνης, Σοφοκλῆς Βλασταράκης, Μερόπη Βλασταράκη, Κάκια Βλασταράκη, *Ἐτεοκλῆς Βλασταράκης*, Ἑλένη Νικολάου, (κλ. 2), *Σοφία Δέδε*, Κατίνα Κοντοῦ, (κλ. 3), *Στάσα Λάμπρου*, Θεόδωρος Μιχαλόπουλος, *Γεώργιος Γεωργᾶτος*, (κλ. 7), *Νίνα Νικολαΐδου* (κλ. 2) Νῖκος Ζωχιός, *Ἰουλιανὴ Βρέμπ*, Σταμ. Σωφρονίου, Μιχ. Σούμπας, *Λάμπρος Κωνσταντινίδης*, Επαμ. Κοντός, (κλ. 2), *Λουΐζα Στεφάνου*, Σοφία Κιούρπα, *Πᾶνος Ἰατροῦ*, (κλ. 10).

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ ΑΛΛΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Νίνα Νικολαΐδου, (κλ. 3), Εἰρήνη Λουκίσσα Ὀρέστης Λουλῆς, (κλ. 5) Β. Ἀϋφαντῆς (κλ. 5), Ἀγγελικὴ Φωτίδου, (κλ. 2), Μίμης Δημάκης, Ἐμμ. Μπαρδῆς, Χρυσάνθη Χίννα (κλ. 5).

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΛΗΡΟΥ

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Βραβεῖον πρῶτον, ἕνα ὡρολογάκι «Μπροσελὲ» *Ἰσολιανὴ Βρέμπ*.

Δεύτερον, ἕνα μικρὸ σερβίτσιο μανικιούρ, *Σοφία Δέδε*.

Τρίτον, πιὰ τσάντα τῆς μόδας, *Λουΐζα Στεφάνου*.

Τέταρτον, ἕνα κουτὶ πούδρα, *Στάσα Λάμπρου*.

Πέμπτον, μιὰ φιάλη ἀρώματος, *Εὐσταθία Δούκα*.

ΝΕΟΙ

Βραβεῖον πρῶτον, ἕνα μπαστοῦνι, ***Λάμπρος Κωνσταντινίδης***.

Δεύτερον, μιὰ γραβάτα, ***Ἐτεοκλῆς Βλασταράκης***.

Τρίτον, ἕνα κουτὶ πουράκια, ***Πᾶνος Ἰατροῦ***.

Τέταρτον, μιὰ πίπα, ***Μύρων*** Κατσίμπας.

Πέμπτον, ἕνα τόμον «Σφαίρας», ***Γ. Γεωργᾶτος***.

Οἱ κερδίσαντες παρακαλοῦνται νὰ μᾶς γράψουν ἐγκαίρως τὰς διευθύνσεις των ἢ νὰ περάσουν μόνοι των ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» διὰ νὰ πάρουν τὰ βραβεῖα των.

Ἡ δὶς Νόρα

ΤΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΠΟΛΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΟΥΝ;

Ἄκου γιὰ ν' ἀκούσῃς, ἀδερφάκι Μανιώ, ντόπια καὶ Καλυβιώτισσα. Ἐπιάσανε δηλαδὴ ζέστες καὶ πρέπει νὰ σκεφτοῦμε περὶ παραθερισμό, τὸ ὁποῖο ἀκρίβινε ἐτώρα κ' ἡ συγκοινωνία σὰ νἄντανε εἶδος πολυτελείας, ὅπου ἀντὶς νὰ παγαίνῃ ἐμᾶς ὁ σιδερόδρομος θατὸν παγαίνουμε ἐμεῖς, ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, ὅπως εἶπε κι' ὁ Μεγαλέξαντρος. Θεὸς σχωρέσ' τονε. Τὰ λέω στρωτά;

Τὸ ξέρω πὼς ἐλόγου σου θὲς νὰ πᾶμε ἐφέτος στὸ Μαρούσι γιὰ νὰ πίνῃς καθαρὸ νερὸ καὶ νὰ τρώῃς ὑπὸ σκιά, ποῦ νὰ φᾷς τὸν ἄμποχο, ἀλλὰ γιὰ ρώτα καὶ ἐμένα γιὰ νὰ δοῦμε. Τὸ πορτοφόλι μου δηλαδὴς ἦτουνγραμμένο στὴν κεντρικιὰ ζώνη, τὸ ὑποῖο ἐκάνανε ἔξωσι στὰ χαρτονομίσματα καὶ τώρα εἶμ' ἕτοιμος γιὰ ἐξωτερικὸ δάνειο ἐπὶ ὑποθήκῃ τῆς ὠμορφιᾶς σου, ρὲ κοντέσσα μου. Τὸ καλὸ λοιπὸν ποὺ σοῦ θέλω, ἂν γουστάρῃς καθαρὸν ἀγέρα καὶ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, ἐλθὲ νὰ συγκατοικήσουμε πέριξ τοῦ Μεταξουργίου, ὅπου θἄχουμε καντὰ μας καὶ κανένα σύμμαχο γιὰ νὰ τσοντάρῃ τὰ ἐξοδάκια μας. Μπῆκες;

Οὔρ' δὲν ἔχ' ἀνάγκη ἀπὸ παραθιρισμὸ ἡ Πιρδίκου. Αὐτὴ ἀντέχει κὶ σὶ θιρμοκρασία 100 βαθμῶν ὑπὲρ τὸ μηδέν. Οὐρὲ ξέρ'ς τὶ χουντρὸ πιτσὶ ἔχ' ἰλόγ' τ'ς; Ἀφοῦ μιὰ φουρὰ ἔπισι μέσα σ' ἕνα καζάνι ἀπ' αὐτὰ ὅπ' βράζ'ν τ'ν ἄσφαλτον γιὰ ν' αὐτοχρουνίσ' κὶ δὲν ἔπαθ' τίπ'τις ἡ ἀφιλότ'μη. Ἄλλουτες πάλε ἔβανε ἀναμμένα κάρβουνα μέσα στοὺδουμάτιου γιὰ νὰ πιθάνῃ ἐξ ἀπήν'ς κι' ἀντὶς νὰ σκάσ' αὐτὴ ἔσκασι τοὺ γατὶ ὅπ' ἦτ'ν κάτου ἀπ' τοὺ κρεββάτ'.

Ἰτώρα, δὲν σ' λιέου, σύζ'γός μου ἰσόβιους κι' ἀχρόνιαστους εἶνι κὶ πρέπ' νὰ τ'ν πάου τοὺ καλοκαῖρ' ἰν τόπου χλουερῷ, ἰν τόπου ἀναπαύσιους γιὰ νὰ μὴ συγκαῇ ἡ ἔρμη κὶ βγάν' τὸν δρότσ'λα κὶ τ'ν κλαπάτσα. Ἀλλὰ ποῦθι νὰ πᾶμι πρὸς παραθιρισμόν; Εἰς τοὺ χουριό τ'ς; Θὰ δῶ τ' μάννα τ'ς κὶ θὰ μὶ πιάσ' ἀνακαψίλα. Εἰς τοὺ χουριό μ'; Χρουστάου ὁ ἔρμους, χρουστάου κάτι ψηλὰ στοὺν Κώστα τοὺ Θρεφτάρη ἀποὺ τοὺ κηρὸ τοῦ Καποδίστρια. Ἄλλου τ' λοιπὸν δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ πάρου ἕνα φυσερὸ κὶ νὰ βάνου τ'ν Πιρδίκου νὰ φυσάῃ οὐλημερῆς γιὰ νὰ δρουσολογιέμι, ταὐτῷ ἐπιθυμῶ κὶ δι' ὑμᾶς. Ἀμήν.

Στὴν Κηφισσιὰ θὰ πᾶμε πάλι,
στοῦ Λεβεντάκου καὶ στὸν Παρδάλη
καὶ χωρὶς ἄλλο πειὰ ἐφέτο
θὰ ἀγκαζάρουμε καὶ τὸ [Μαρκέττο.
Θὰ πᾶμε καὶ δίχως πασα- [πόρτι
στὸ «Σέσιλ» καὶ στὸ Σπόρτι
καὶ στὴ ρωμάντζα καὶ οἱ [δύο
θὰ πίνουμε νεράκι κρύο.
Μὲ τὸ «θερίο» θὰ ἀνεβαί- [νουμε
καὶ μ' αὐτοκίνητο θὰ κα- [τεβαίνουμε
ὡς που νὰ κόψῃ τὸ τραῖνο [ἐμένα
καὶ τ' αὐτοκίνητο ἐσένα.

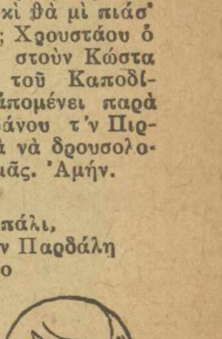

Ἐγὼ θὰ μεταβῶ τὸ καλοκαίριον εἰς τὶς Εὐρώπαις ὅπου μοῦ τὸ ἔχουν διατάξει οἱ γιατροί, διότι πάσχω ἀπὸ ζαχαρώδη διαβάτην καὶ πρέπει νὰ κάνω δίαιταν. Ἄχ! πόσον μαγικὴ θὰ εἶνε ἡ φύσις τῆς θέας ἐκεῖ εἰς τὰς Ἐβελτικὰς Ἄλπες ὅπου θὰ εἶνε καὶ ἄλλαι κυρίαι διαβατικαὶ καὶ ἄλλοι κύριοι διαβατικοὶ καὶ φυσικοί, ὅπου κρίμας νὰ μὴν εἶχαν τὸν Καραγκιόζη διὰ νὰ γελᾶμε καὶ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα μας. Θὰ παίζουμε καὶ κολτσίναν καὶ θὰ τραβουδᾶμε τῆς τσερενάντες τῆς μόδας, δηλαδὴς σὰν φύλλο κίτρινο καὶ μαραμένο καὶ τὰ λοιπά. Ἀμὲ τί;

Οἴμοι! ἐμοῦ τοῦ τριστυχοῦς
ὅτι ἐσόμεθα ἐκ χοῦς
καὶ εἰς χοῦς ἀπελευσό- [μεθα
ὅτι οὐκ ὑπανδρευσό- [μεθα,
τὸ ὁποῖον
τί νὰ τὸν κάμῃς τὸν [παραθερισμὸν
ὥσεπ κοριτσακίων;
Μέλλων γοῦν ὑπαγεῖν
εἰς τὴν Πενδέλης τὴν [φιλόξενον γῆν,
θέλω κάμνει παρέαν μὲ [καλογήρους
ὅπερ δὲν χωνέπτουσι [τοὺς ποδογύρους,
ἀλλὰ διάγωσιν ἱεροπρεπῶς μόνον μὲ μπέ- [βαν
ὡς Ἀδὰ ἄνεπ τὴν Εὔαν,
τὸ ὁποῖον
ἀλέκτορες ἐψημμένοι καὶ κρασίον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΕΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΜΑΖΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΑΡΛΩ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Σαρλώ.—Ἔχεις ταινία μέσα στὴν κοιλιά σου, δηλαδὴ πεινᾶς ;

Καραγκιόζης.—Ἄμπα ! Δὲν εἶναι καμμιὰ σφραντάπενταριὰ μέρες ποὺ ἔφαγα.

Κολητῆρι.— Ἐγὼ πεινάω, βλέ.

Σαρλώ.—Νὰ σᾶς δώσω λοιπὸν λεφτὰ νὰ φᾶτε κι' ὕστερα νὰ ἑτοιμασθῆτε γιὰ τὸ ταξεῖδι. Πᾶρε ἑκατὸ φράγκα.

Καραγκιόζης. — Τ' εἶν' αὐτά ;

Σαρλώ.—Φράγκα γαλλικά, ἕνα γαλλικὸ ἑκατοστάριικο.

Καραγκιόζης. — Καὶ περνάει ;

Σαρλώ.—Περνάει τρακόσες δραχμές.

Καραγκιόζης. — Δὲν ἔχεις γαζέττες ;

Σαρλώ. — Ὄχι. Τί τὶς θέλεις τὴς γαζέττες ;

Καραγκιόζης. — Γιὰ νἆμαι σίγουρος.

Σαρλώ.—Μὴν εἶσαι κουτός. Πᾶρε τὸ κατοστάριικο καὶ πήγαινε νὰ φᾷς γιατὶ πρέπει νὰ μὴ χασομεράμε. Ἐγὼ πάω νὰ τηλεγραφήσω στὸ Παρίσι νὰ μᾶς περιμένουν.

Καραγκιόζης.—Βέβαια, πρέπει νὰ τηλεγραφήσης στὰ μαγέρικα νὰ ἑτοιμάσουνε μεγάλες κατσορόλες. Δὲ μοῦ λὲς ὅμως ἕνα πρᾶγμα : Πῶς θὰ πᾶμε στὸ Παρίσι ;

Σαρλώ.—Μὲ τὸ ἀτμόπλοιο.

Καραγκιόζης.—Τί λές, ρέ ; Θὲς νὰ πνιγοῦμε ; Καὶ δὲ μὲ μέλλει, παιδί μου, πῶς θὰ πνιγῶ, ἀλλὰ φοβᾶμαι μήπως μοῦ βραχῇ ἡ ταμπακέρα μὲ τ' ἀποτσίγαρα. Ἔχει μέσα τ' ἀποτσίγαρα ὅλων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν.

Σαρλώ.—Τότε νὰ πᾶμε μὲ τὸ σιδηρόδρομο.

Καραγκιόζης. — Ἀδύνατον. Ἔκανα ὅρκο καὶ σταυρὸ νὰ μὴ ξαναπεράσω ἀπὸ σταθμὸ σιδηροδρόμου.

Σαρλώ.—Μὰ γιατί, ἀδελφέ ;

Καραγκιόζης.—Δὲν μπορῶ ν' ἀντικρύσω βαλίτσες. Μοῦ τῶχει ἀπαγορεύσει ὁ γιατρός. Δὲν πᾶμε μὲ ποδήλατο ;

Κολητῆρι.—Ἐγὼ λέω νὰ πᾶμε μὲ γαζοῦρι.

Σαρλώ.—Ἐγὼ προτείνω νὰ πᾶμε μὲ τὰ πόδια. Ἔτσι θὰ κάνουμε καὶ ρεκλάμα.

Καραγκιόζης.—Καλὰ λές, μονάχα δὲν ξέρω ἂν βρίσκουμε μαγέρικα στὸ δρόμο.

Σαρλώ.—Θὰ πάρουμε μαζῆ μας τρόφιμα.

Καραγκιόζης.—Περίφημα. Νὰ πάρουμε κι' ἕνα γαϊδοῦρι νὰν τὰ φορτώνουμε ἐπάνω.

Σαρλώ.—Μὰ θὰ κουρασθῇ τὸ γαϊδοῦρι.

Καραγκιόζης.—Ἄμα κουρασθῇ τὸ παίρνω ἀπάνω μου.

Σαρλώ.—Ἐμπρὸς λοιπόν, ἑτοιμασθῆτε. Σὲ μισὴ ὥρα θᾶρθω νὰ σᾶς πάρω. Ὡρβουάρ.

Καραγκιόζης.—Ἀλεβρουάρ, στὸ καλό, καλὴ ὄρεξι καὶ καλὰ σαράντα.

Κολητῆρι.—Ἀμήν.

(Φεύγει ὁ Σαρλώ).

Καραγκιόζης.—Κολητηράκο, θὰ πᾶς καὶ στὸ Παρίσι χρουσούζικο νὰ γίνῃς ἄνθρωπος

Κολητῆρι.—Πῶς θὰ ζίνω ἄνθλωπος, βλὲ σύ, ἀφοῦ σᾶχω μαζῆ μου ἕνα γάζαρο;

Καραγκιόζης.—Βρὲ ζῶον, τὸν πατέρα σου λὲς γάϊδαρο ;

Κολητῆρι.—Μὴν τὸ παίλνεις ἀπάνω σου, βλὲ σύ, καὶ ζὲ λέω ἐσένα. Τὸ γάζαρο λέω.

(Ἔρχεται ὁ Χατζηαβάτης).

Χατζηαβάτης.—Βρὲ ματάκια μου, Καραγκιόζη, δὲν θὰ βγάλῃς ἄλλο φύλλο.

Καραγκιόζης.—Σὲ παρακαλῶ, Χατζηαβάτη, νὰ μιλᾶς μὲ τὸ σεῖς καὶ μὲ τὸ σᾶς ὅταν βρίσκεσαι ἀπέναντί μου. Τ' ἄκουσες ; Νά τα μας ! Κοντεύουμε τώρα ὅλοι νὰ γίνουμε ἴσοι. Κολητῆρι.

Κολητῆρι.— Τί σὲς, πατέλα ;

Καραγκιόζης — Πᾶρε αὐτὸ ἐδῶ τὸ κατοστάριικο καὶ πήγαινε νὰ πάρῃς μαῦρα χαβιάρι καὶ δέκα φρατζολάκια τῆς μπύρας.

Χατζηαβάτης.— Τί βλέπω, Καραγκιόζη μου, ὁ δυστυχής ; Γαλλικὸ ἑκατοστάριικο στὰ χέρια σου! Ποῦ τἄκλεψες, κακό σου καιρό ;

Καραγκιόζης.— Σ' ἀρέσει ἔ ; Καὶ ποῦ νᾶσαι ἀργότερα νὰ δῇς. Θὰ κάνω τὰ λουτρά μου μέσα στὰ γαλλικὰ χιλιάρικα. Ἄντε, Χατσαντζαρᾶκο, δρόμο. Μᾶς ἀνησυχεῖς, ἀδερφέ, θὰ φᾶνε τώρα.

Χατζηαβάτης.— Καραγκιόζη μου, δὲν μὲ λυπᾶσαι κ' ἐμένα τὸν δυστυχῆ; Φαίνεται πῶς κάποιο καλὸ κισμέτι σοῦτυχε. Πρέπει νὰ θυμηθῇς καὶ 'μένα τὸν παλιό σου φίλο. Δὲν θυμᾶσαι ποῦ τρώγαμε μαζῆ μιὰ φορὰ ψωμὶ κι' ἁλάτι ;

Καραγκιόζης.— Πούφ, τί πρόστυχα φαγητά ! Ἂς εἶναι, Χατζατζάρη, ἄμα πάω στὸ Παρίσι θὰ σοῦ γράψω νἄρθῃς κ' ἐσὺ ἐκεῖ νὰ κλαῖς καὶ νὰ μαζεύῃς λεφτά. Σύφωνοι ;

Χατζηαβάτης.— Ὥστε θὰ πᾷς στὸ Παρίσι, Καραγκιόζη μου ;

Καραγκιόζης.— Βουΐ.

Χατζηαβάτης.— Καὶ τί θὰ κάνῃς ἐκεῖ ;

Καραγκιόζης.—Θὰ τρώω ξύλο καὶ θὰ πλερώνουμε.

Χατζηαβάτης.—Θὰ τρῶς ξύλο ;

Κολητῆρι.—Ναί, βλέ. Σὰ τλῶμε τσῦλο Παλιζιάνικο.

Καραγκιόζης.—Μάλιστα. Στὸ Παρίσι, φαίνεται ἔχουν βγάλει μιὰ νέα μόδα ξῦλο καὶ μᾶς φωνάξανε γιὰ νὰ τὸ προβάρουνε στὴς πλάτες μας.

Χατζηαβάτης.— Ὁπωσδήποτε, φαίνεται ὅτι θὰ κερδίσῃς πολλὰ λεφτὰ μ αὐτὴ τὴ δουλειά, Κσραγκιόζη μου.

Καραγκιόζης.— Κ' ἐμένα μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ πιάσω τὰ λεφτά μου.

Χατζηαβάτης.— Δίκαιον λοιπὸν εἶναι νὰ δώσῃς καὶ σ' ἐμένα κάτι, Καραγκιόζη μου.

Καραγκιόζης.— Αὐτὸ ν' ἀκούγεται, Χατσατζάρη. Πέρασε ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ διακοσαριὰ χρόνια καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ.

Χατζηαβάτης.—Καμμιὰ διακοσαριὰ χρόνια ; Τί λές, βρὲ ἄθλιε ;

Καραγκιόζης.—Ἔ, τότε πέρασε αὔριο καὶ κάτι θὰ βγῇ.

Χατζηαβάτης.— Νά σοῦ πῶ κάτι, Καραγκιόζη μου ;

Καραγκιόζης.— Τί ;

Χατζηαβάτης.— Δὲν μὲ παίρνεις κ' ἐμένα κοντά σου στὸ Παρίσι ;

Καραγκιόζης.—Δὲν μπορεῖς, Χατζηαβάτη, νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς.

Χατζηαβάτης.— Γιατί ;

Καραγκιόζης.— Γιατί δὲν ξέρεις Γαλλικά. Πῶς διάβολο θέλεις νὰ πᾷς στὸ Παρίσι χωρὶς νὰ ξέρῃς γαλλικά ;

Χατζηαβάτης.— Χά, χά, χά !

Καραγκιόζης.— Τί γελᾷς, κύριε ;

Χατζηαβάτης.— Μήπως ἐσὺ ποὺ θὰ πᾷς στὸ Παρίσι ξέρεις γαλλικά ;

Καραγκιόζης.—Κι' ἂν δὲν ξέρω ἐγὼ ξέρει ὁ γυιός μου.

Κοηητῆρι.—Ναί, βλὲ σύ. Τσέρω ἐγὼ γυαλικά. Παρλὲ μουὰ πὰρ διαολ πατέρ σ' ;

Χατζηαβάτης.— Κατάλαβα. Ἐσὺ Καραγκιόζη μου, θὰ βρῆκες κάποιον κ' ἔκανες τὴν τύχη σου. Πιστεύω μ' ὅλα ταῦτα ὅτι δὲν θὰ ξεχάσῃς κ' ἐμένα. Δὲν εἶν' ἔτσι ;

Καραγκιόζης.— Ἔχεις τὸ λόγο μου, Χατσατζάρη. Ἄϊντε τώρα, φύγε γιατὶ θέλουμε νὰ κοιμηθοῦμε. Ἔχουμε νὰ πλύνουμε τὰ πόδια μας.

Χατζηαβάτης.— Φεύγω, Κσραγκιόζη μου, καὶ σοῦ εὔχομαι καλὸ ταξεῖδι ὁ καϋμένος.

Καραγκιόζης.— Εὐχαριστῶ. Ζωὴ σὲ λόγου σου.

Χατζηαβάτης.— Μὲ τὸ καλὸ νὰ πᾷς.

Καραγκιόζης.— Εὐχαριστῶ. Καλὴ δύναμι νὰ λές.

Χατζηαβάτης.—Καὶ καλὴ ἀντάμωσι. Ποῦ θὰ συναντηθοῦμε :

Καραγκιόζης.— Στὴν Πολυκλινική, ἂν μὲ φέρουνε νὰ πεθάνω ἐπὶ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους.

Χατζηαβάτης.— Χαῖρε, Καραγκιόζη μου. Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ μὲ πάρῃς μαζῆ σου στὸ Παρίσι τοὐλάχιστον νὰ μοῦ στέλνῃς τίποτα.

Καραγκιόζης.— Βέβαια, βέβαια, τί λόγος! Κάθε μέρα θὰ σοῦ στέλνω καὶ ἀπὸ μιὰ κάρτα.

Χατζηαβάτης.—Βρὲ ψυχούλα μου, τί νὰν τὴν κάνω τὴν κάρτα ; Κάνα παρὰ νὰ μοῦ στέλνῃς.

Καραγκιόζης.—Μεῖνε ἥσυχος, Χατζηαβάτη μου.

Χατζηαβάτης.— Ἀντίο, δεῦτε προτελευταῖον ἀσπασμόν.

(Ὁ Χατζηαβάτης φεύγει).

Κολητῆρι.— Λοιπόν, πατέλα, νὰ ἑτοιμαζούμαστε;

Καραγκιόζης.— Ναί, ναί. Ἐμπρὸς, βᾶλε τὰ καλά σου ροῦχα.

Κολητῆρι.— Δὲ συμᾶσαι ποὺ πούλησα τὰ καλά μου ρουχαλάκια γιὰ νὰ πάλουμε τσίρους.

Καραγκιόζης.— Καλὰ λές. Ἔ, τότε βᾶλε τὰ κακά σου.

Κολητῆρι.— Ζὲν ἔχω ἄλλα τὸ κακόμοιλο.

Καραγκιόζης.— Τότε βγᾶλε αὐτὰ ποὺ φορᾷς καὶ βᾶλε τὰ ἴδια. Ὕστερα φέρε νὰ φᾶμε γιατὶ ὁ Θεὸς ξέρει πότε θὰ ξαναφᾶμε.

Κολητῆρι.— Τί σὰ φᾶμε.

Καραγκιόζης.— Τί ψώνησες ;

Κολητῆρι.— Τὰ ψούνησα οὔλα τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦζωκες.

Καραγκιόζης.— Οὔλα ;

Κολητῆρι.— Οὔλα.

Καραγκιόζης.— Οὔλα ; Οὔλα ;

Κολητῆρι — Οὔλα.

Καραγκιόζης.— Κατὰ οὔλα ;

Κολητῆρι.— Κατὰ οὔλα.

Καραγκιόζης.— Καὶ τί πῆρες ;

Κολητῆρι.— Τὰ πῆλα οὔλα ρέγκες.

Καραγκιόζης.— Καλὰ ἔκανες γιὰ νὰ κάνουμε συλλογή. Ψωμὶ δὲν πῆρες ;

Κολητῆρι.— Ὄσι.

Καραγκιόζης — Καλὰ ἔκανες Τὸ ψωμὶ φουσκώνει. Ἐμπρὸς λοιπὸν νὰ φᾶμε γιατὶ τώρα θᾶρθῃ τὸ φτωχοκομεῖο νὰ μᾶς πάρῃ.

Κολητῆρι.— Ποιὸ φτωχοκομεῖο, βλὲ σύ ;

Καραγκιόζης.— Ὁ κύριος ποὺ θὰ μᾶς πάρῃ στὸ Παρί.

Κολητῆρι.— Στὴν Πάρο ;

Καραγκιόζης.— Στὸ Παρί, βρὲ κουτέ, στὸ Παρίσι.

Κολητῆρι.— Παλὶ τὸ λένε τὸ Παλίσι ;

Καραγκιόζης.— Ἔτσι τὸ λέμε ἐμεῖς οἱ Παριζιάνοι.

(Κάθονται καὶ τρῶνε. Ἔξαφνα κτυπᾷ ἡ πόρτα.

Καραγκιόζης.— Ποιός ; Ἔχει γοῦστο νἄνε ὁ μπακάλης καὶ νὰ ζητάῃ ἀποζημίωσι ἐπειδὴ τοῦ φάγαμε οὔλες τὴς ρέγκες. (Φωνάζει). Ποιὸς εἶνε, ρέ ;

Σαρλώ.— Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Σαρλώ. Ἕτοιμοι;

(Εἰς τὸ προσεχὲς ἡ ξεκαρδιστικὴ συνέχεια τοῦ Σαρλὼ καὶ τοῦ Καραγκιόζη).

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ Κου ΒΑΖΟΥ

ΤΟ ΨΑΘΑΚΙ

Ὁ κ. Βάζος θέλει ν' ἀγοράσῃ ψαθάκι.

— Θὰ πάρῃς ἕνα μὲ μεγάλο μπόρ, τοῦ λέγει ἡ γυναῖκα του. Αὐτὰ συνειθίζονται.

— Νά το πάλι, ἀνέκραξεν ὁ κ. Βάζος. Πρωῖ πρωῖ πάλι τὸ σκάρωσες, γυναῖκα.

— Τί σκάρωσα ;

— Τὸ καλαμπουράκι. Εἶπες μεγάλο μπόρ, μπόρ, μπόρ, δηλαδὴ μεγάλο μπὸρ γιὰ νὰ μὲ προφυλάῃ ἀπὸ τὴν μπόρα. Μπὸρ μπὸρα. Αὐτὸ εἶναι ἑλληνογαλικό.

Ἐπὶ τέλους ὁ κ. καὶ ἡ Βάζου βγαίνουν στὰ μαγαζιὰ γιὰ νὰ ψωνίσουν τὸ περίφημον ψαθάκι τοῦ κ. Βάζου.

Μπαίνουν μέσα σ' ἕνα μαγαζὶ τῆς ὁδοῦ Στοδίου κ' ἐρωτοῦν τὸν ὑπάλληλο :

— Τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ μαγαζί ;

— Τοῦ κ. Κασδόνη, ἀπαντᾶ ὁ ὑπάλληλος.

Ὁ κ. Βάζος ἐνθουσιάζεται καὶ δίνει τὸ χέρι του στὸν ὑπάλληλο.

— Σὲ συγχαίρω, φίλε μου, τοῦ λέει. Σοῦ ἀξίζει μὰ τὸ Θεὸ νὰ σὲ υἱοθετήσω, νὰ γίνῃς κ' ἐσὺ Βάζος.

— Γιατί, κύριε ; ἐρωτᾶ κατάπληκτος ὁ ὑπάλληλος.

— Διότι ἔκαμες καλαμποῦρι. Σ' ἐρώτησα τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ μαγοζὶ καὶ εἶπες τοῦ κ. Κασδό η, δηλαδὴ Κασ- δόνη, δόνει, δόνει, δηλαδὴ δὲν δόνει βερεσὲ τ' ἀφεντικό σου, Μπράβο, μπρόβο.

Ὁ κ. Σφιρτιλώνης